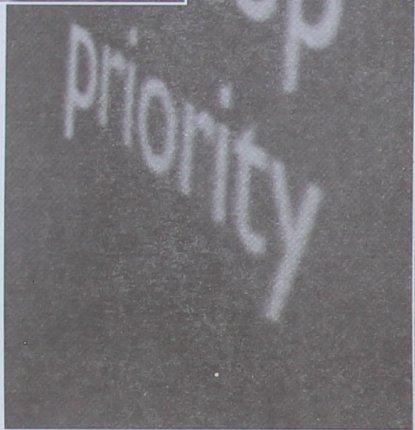
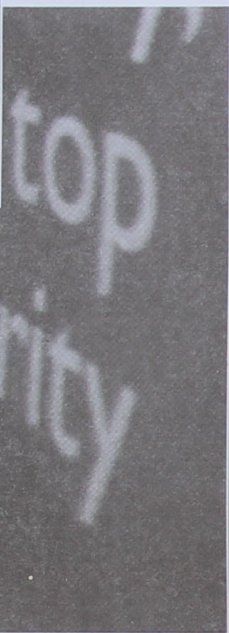

★ midnight rebel

#3 γενάρης 2004 - 2 ε

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΘΕΣΕΩΝ ΜΑΧΗΣ ΣΤΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΕΔΙΟ

no laughing

Εγώ.

Οι παράδοξες ενοχές και τα τετράδια ακολουθούν άλλη από την κανονική πορεία.

Μπορεί να ανησυχώ τώρα που φεύγεις, όχι όμως και όταν θα γυρίσεις. Τότε θα κοιμούνται τα παιδιά, θα κοιμάμαι κι εγώ για να σε κρύψω. Η κούραση κι ο αποχωρισμός έχουν χρώματα για να συνέλθουν, εγώ όχι. Βρες τα σημάδια και μην τα σβήσεις. Εγώ είμαι εγώ κι εκεί υπάρχουν πολλά και θα τα ζήσω. Εγώ είμαι εδώ και είμαι εσείς. Κράτα με χωρίς βία, ο έρωτας σκοτώνει και μετά πεθαίνει. Εγώ είμαι τα πάντα, γιατί λες πως τα πάντα δεν υπάρχουν; Η αντιπροστροφή, η διαστροφή, η ανα-

Στη Γη του Πυρός έφτιαξαν ένα μουσείο. Το ονόμασαν «Μουσείο της άκρης του κόσμου». Τί τραγουδιέται στην άκρη του κόσμου;

Dogville(s)

Η διαχωρισμένη τέχνη είναι κλοπή. Οι διαγωνισμοί ομορφιάς της διαχωρισμένης τέχνης είναι ελεεινοί. Λοιπόν: ο Λανς Φον Τρίερ είναι και κλέφτης, είναι και ελεεινός. Αλλά επιτέλους: είναι κινηματογραφιστής! Κάνει ταινίες. Τελεία.

Μια λεπτομέρεια του κόσμου. Μια λεπτομέρεια στον χάρτη του κόσμου. Μια κάτοψη της λεπτομέρειας του χάρτη του κόσμου. Μια μεγέθυνση. 1:5. 1:1. 15:1.

Μια πλατφόρμα. Μια σκηνή θεάτρου. Μήπως η καρότσα μιας νταλίκας ή μήπως η αυλή ενός ιπτάμενου δίσκου; Το χωριό του παραμυθιού είναι μινιμαλιστικό, διαφανές, πουθενά και παντού: ή, μάλλον, το παραμύθι του χωριού είναι τέτοιο: ή, καλύτερα και τα δυο: ο λόγος και ο τόπος. Τα ονόματα των δρόμων, τα περιγράμματα των σπιτιών, ο προσανατολισμός, το ορυχείο, οι θάμνοι και ο σκύλος, είναι όλα χαραγμένα στο πάτωμα. Ότι είναι να γίνει είναι διαφανές. Η τάξη είναι διαφανής. Γιαυτό είναι αναγνωρίσιμη - ως υποθέσουμε πως αυτό πιστεύουν αυτοί που την συγκροτούν: οι κάτοικοι του οικισμού Dogville.

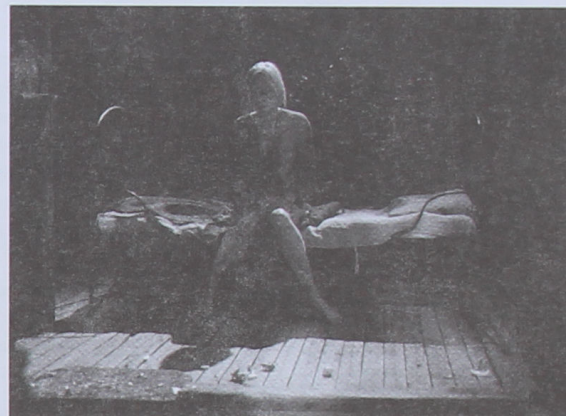
Τα αδιαφανή γεγονότα είναι: δύο πυροβολισμοί, μια ξένη γυναίκα μέσα στη νύχτα, και το κόκκαλο που αυτή κλέβει από τον σκύλο. Η γλυκειά (!) συμβατικότητα της κάτοψης και της διαφάνειας Dogville αποκτάει απροειδοποίητα έναν άγνωστης τάξης καταλύτη. Αυτό είναι το έργο: οι αλληλοδράσεις. Ανάμεσα στο τακτοποιημένο Εγώ - Εμείς και στο Άλλο.

Ο οικισμός, η πλατφόρμα, ο ιπτάμενος δίσκος, το πλήρωμά του αποφασίζει μωδιασμένα να κρύψει την ξένη. Ο διανοούμενος το εισηγείται, και με το περιορισμένο κύρος του το επιβάλει. Εκείνη αποφασίζει πρόθυμα να τους το ανταποδώσει. Προσφέροντας κάτι που η διαφανής τάξη δεν χρειάζεται: την εργασία της. Αλλά η εργασία της ξένης (η παρουσία της σαν ξένης πρωτ' απ' όλα, σαν έξω από την τάξη, αυτή η παρουσία που είναι κιόλας δι/εργασία) τέμνει κάθετα την επιφάνεια, τον χάρτη, τον οικισμό, την συνήθειά του. Η εργασία της ξένης χαράζει την φλούδα, αποκαλύπτει το βάθος δημιουργώντας το. Η εργασία της ξένης, και η ξένη η ίδια, κατεβαίνει προς τα υπόγεια ανοίγοντας τους τον δρόμο προς τα πάνω...

Οι κάτοικοι του οικισμού Dogville μαθαίνουν πως χρειάζονται την εργασία της ξένης, την συμβολικά πληρωμένη εργασία της. Κάνουν χρήσιμο για τους ίδιους χώρο. Και προς στιγμήν μοιάζει πως έχει βρεθεί μια καινούργια ισορροπία. Αλλά η ξένη είναι ξένη - ο νόμος και ο μη νόμος που μοιάζει να είναι στο κατόπι της (εκείνοι οι πυροβολισμοί, λοιπόν τι); σέρνουν στις αυλές Dogville ένα παραπάνω βάρος. Λοιπόν - σκέφτεται η επιφάνεια - η κρυφάνα πρέπει να έχει ένα αντιστάθμισμα. Ο αόρατος μικροαστός προβάλλει απ' το δεύτερο υπόγειο, απ' την πόρτα που ανοίγει η κυνηγημένη ξένη, ευχαριστημένος κιόλας που μπορεί να έχει απαιτήσεις.

Η γλυκειά ατάραχη συμβατικότητα αποσύρεται με δρασκελιές. Ο βίος πετάει σιγά σιγά την μάσκα του. Το ζητούμενο αντιστάθμισμα είναι η βία, η κυριαρχία, η εκμετάλλευση, το όλο και μεγαλύτερο όφελος. Το θηρίο του μικρού, ταπει-

νού ιδιοκτήτη γεύτηκε ελάχιστο αίμα και δέλει όλο και περισσότερο. Όλο και περισσότερο. Ένας ένας οι κάτοικοι της επιφάνειας, άντρες, γυναίκες, παιδιά, βιάζουν την ξένη, σωματικά, συναισθηματικά, ηθικά. Την κατασπαράζουν, την ταπεινώνουν - για να έχει αντιστάθμισμα η συνειδήσή τους απέναντι στο νόμο. Τελευταίος ο μικρόψυχος, δειλός διανοούμενος ηγέτης της κοινότητας: αποφασίζει να την πουλήσει σκλάβο στους κυνηγούς της. Ο Άλλος καταδικάζεται οριστικά να γίνει «αυτό»...

Μα ο κυνηγός της - και ο κυνηγός όλων - είναι ένα μάθημα κοινωνικής ανατομίας. Μασκαρεμένο σε γκάγκστερ. Πού εδράζεται η ευθύνη; Η ξένη μοιάζει να λείει: δεν είναι δική τους, ου γαρ οίδασι τί ποιούσι... Το μάθημα κοινωνικής ανατομίας λείει: αν τους στερήσεις τα δικά τους υπόγεια που η εργασία σου τους αποκάλυψε, τους στερείς το βάθος τους, δηλαδή τη δυνατότητα να είναι αλλιώς. Η ξένη επιμένει να συγχωρέσει την πανούκλα. Το μάθημα λείει: ποιά νομίζεις ότι είσαι; Η κόρη του θεού; Μήπως ο θεός ο ίδιος; Η ξένη διατάζει: μήπως φταίει η τυχαιότητα των περιστάσεων; Το μάθημα λείει: αναγνώρισέ τους τηνλευθερία που άσκησαν - επάνω σου. Οι περιστάσεις είναι επιτακτικές. Έχουν σάρκα, έχουν καρδιά. Ναι. Οι περιστάσεις δεν είναι αναίμακτες.

Οι mainstream θεατές είδαν στο Dogville την αμερική. Γιατί δεν ήθελαν να δουν την αλληγορία. Η «φόρμα» είναι βέβαια αμερικανική - κι αυτό είναι η δουλειά του κινηματογραφιστή. Αλλά είναι και Μπρεχτιανή η φόρμα. Και άλλα ακόμα.

Το άσχημο είναι πως ο διαχωρισμός έχει προχωρήσει πολύ πιο πέρα απ' την λεγόμενη τέχνη. Ο κίνδυνος της ελεεινότητας δεν είναι άλλο εικονικός. Και δεν είναι καν απλά κίνδυνος.

Στη Γη του Πυρός λέγαμε πως η ρηχότητα είναι η μητέρα της πτώσης.

from nine to zero

1
Δεν έχει τόκο το όνειρο
που αποταμιεύσαμε σε χρονοτράπεζες

2
Θα ξυπνήσω μια μέρα μωδιασμένη.
Το ξύλο νωπό από τον ιδρώτα
ενός εφιαλτικού ύπνου.
Στα φέρετρα των ημερών
γάλιχνουν σασπισμένες επιθυμίες
ταράζοντας την αιωνιότητα.

3
Είδα πρόσωπα / όλα μάτια / ζευγάρια μύτια
τεράστια / χωρίς εικόνες / να ρουφάνε
μπερδεμένα κουβάρια / ύλης / και
δάκρυα παγωμένα σε μάτια μεταναστών
γεμάτα μάτια δρόμους / ατλωμένη μπουγάδα
να στεγνώνουν τις μνήμες /
δευρυμένο άνοιγμα
σε έγγλυστο χώρο.

4
Είδα ζωγραφισμένο πρόσωπο σε χαρακωμένο
καμβά / να ψάχνει για ένα βράδυ ακόμα /
κόκκινο και αρωματισμένο / σώματα / ψέμματα
επιθυμίες / αρνήσεις / δύο και δύο /
ή άλλοι συνδυασμοί των τεσσάρων.

5
Γυρίζω πάλι σε υγρό σώμα /
ύπνο κουβάρι / κουρασμένο
και κουλουριασμένο μυαλό
στα χέρια σου.

6
Φτιάχνω τις μέρες.
Εύγευστο πιάτο
στο τραπέζι της ήττας.

7
Έλιωσα με τα δόντια τις χαρές.
Εξαπέλυσσα σε όλα τα χαμόγελα τόνους σάλιου
...να λιώσουν, να ακυρωθούν
...να εξευτελιστούν στην οδοντική μανία
αφανισμού, εξαφανισμού,
ακύρωσης...
Να διαλυθούν όλα τα σύμφωνα
τα φωνήεντα να διαγραφούν,
και τα ένρινα και τα χειλιανά...
Όλα.

8
Θα βρεθούμε στον έσχατο χτύπο
των ρολογιών

9
Μου χρωστάς ένα γέλιο
στο μπαλκόνι των εγγλεισμών.

στροφή απαγορεύεται σ' αυτά τα
παράξενα φανάρια της σκέψης των
αλλόκοτων παρορμήσεων, των ψεύ-
τικων ενορμήσεων. Εγώ φεύγω και
θα φύγω για πάντα. Όποιος θέλει να
μείνει μέσα μου, όποιος δε θέλει, όχι.
Είναι απλό για τους θεούς το ξεκαθά-
ρισμα, κι εμείς θα θέλαμε να το
κάνουμε.

Κι έχω απλά μια υποψία πως από
εκεί ξεκίνησαν όλα...

Στον πάγκο ή στον αέρα; Η μοντέρνα πολεοδομία ξέρασε τα αστικά κάτεργα, και κατά καιρούς αντικαθίσταται. Στις δόξες της, μετά τον δεύτερο πόλεμο, επωφελήθηκε εκείνων που κάθε μεγάλο σχέδιο χρειάζεται: των ερειπίων. Οργάνωσε στο αστικό έδαφος το 8+8+8 του καπιταλιστικού (φορντικού) 24ωρου. Αγίασε τις πόλεις / υπνωτήρια, τα κέντρα κατανάλωσης, το αστικό «πράσινο» σαν βιομηχανικό νατουραλισμό, τις γραμμές οργανωμένων μετακινήσεων από - προς. Αλλά απ' την δεκαετία του '60 κιόλας οι φιλοδοξίες του φονζιοναλισμού αποδείχθηκαν φρούδες: τα προάστεια (σε μερικές περιπτώσεις και τα «κέντρα») άρχισαν να γίνονται λιγότερο ή περισσότερο γκέτο. Νησιδες ανομίας. Σε μερικές περιπτώσεις εξεγέρσεων. Συνήθως αλληλοσπαραγμού.

Αυτό έπεσε ναρίς, το '72.

Ώσπου... Ώσπου η ισορροπία ανάμεσα στους νοικοκυρεμένους, «υγείς» αστικούς τομείς και τους άλλους, τους περιθωριακούς και «άρρυστους», άρχισε να αλλάζει. Υπόγεια, διαβρωτικά. Όχι επειδή τα γκέτο μεθόδευσαν την κατάκτηση των μητροπόλεων. Αλλά επειδή η αναδιάρθρωση είναι αναγκασμένη να ολοκληρωθεί πάνω στο πτώμα του παλιού κόσμου. Μέσα απ' την κρίση. Οι «περιοριστικές» οικονομικές πολιτικές στην αρχή φούσκωσαν τα μεσαία στρώματα της γραφειοκρατίας και του εμπορίου - τους ιδανικούς κάτοικους των πόλεων. Αλλά στη συνέχεια, στα τέλη των nineties, οι ίδιες πολιτικές άρχισαν να τους κλωτσάνε στα πλευρά. Και να τους τσακίζουν. Είδαν οι πρωτοκοσμικοί τον εαυτό τους (και την «τύχη» τους) στους όμοιούς τους της λατινικής αμερικής και της νοτιοανατολικής ασίας. Και τρώμαζαν: οι ρυθμίσεις των μητροπόλεων κλυδωνίζονται.

Υπάρχει λύση; Μια παλιά συνταγή, ναι, υπάρχει. Μεγάλης κλίμακας «ανοικοδόμηση» - δημόσιες αστικές επενδύσεις, απορμίση του (παλιού) μεσοπολεμικού new deal. *Μαζική «απορρόφηση» ανειδίκευτης εργασίας* - στο γνωστό «κόστος επιβίωσης» - και *παραγωγή (υπερ)αξίας προς όφελος όλων των κλάδων του κεφάλαιου: υποδομές*. Έστω, αλλά στη βάση ποιού σχεδίου; Εδώ η υπόθεση είναι για γέλια και για κλάματα μαζί.

Η αποκαλούμενη «εθνική υπηρεσία ανακαίνισης» της γαλλίας κήρυξε την πενταετή εκστρατεία της. Θα γκρεμίσει 200 χιλιάδες διαμερίσματα σε 163 γαλλικά προάστεια / γκέτο... Και θα τα ξανακτίσει αλλιώς. Μαζί με άλλα τόσα καινούργια. Colpo grosso εικοσιενός (21) δισεκατομμυρίων ευρώ - όχι αστεία. Αλλά... Αλλά ποιοί είναι οι όροι κατοίκησης που προορίζονται για το παλιό όσο και το νέο, «e» προλεταρίο;

Επ' αυτού μόνο ψιθύροι ακούγονται. Είναι ναρίς ακόμα. Προς το παρόν η μόνη ισχύουσα «πρόταση» είναι η γενίκευση και αναβάθμιση της *μηδενικής ανοχής*. Ως το επίπεδο του πλανητικού ανταγωνισμού των αφεντικών.

(Για το καινούργιο *urban κατοικείν* οι ιδέες φαίνεται ότι θα πέσουν στη διάρκεια του χημικού και βιολογικού πολέμου.)

Χωροταξία Η ολοκλήρωση της «αττικής οδού» μετασηματίζει τα μέχρι πρότινος υποβαθμισμένα βόρεια προάστεια. Οι τιμές (οικοδομησιμης) γης ανεβαίνουν κατακόρυφα σε δήμους σαν το Καματερό, το Μενίδι, το Ζεφύρι, τα Άνω Λιόσια ή τον Γέρακα καθώς κτίζονται διαρκώς πολυτελείς πολυκατοικίες. Ένα γερό κομμάτι των αθηναϊκών μικρο/μεσοστρωμάτων μετακομίζει βόρεια...

Αυτό έχει (και θα έχει) αλυσιδωτές συνέπειες. Παράδειγμα: τα Άνω Λιόσια. Μέχρι τώρα ο δήμος «ζούσε» απ' την χωματερή. Έχοντας το θλιβερό προνόμιο να αποτελεί τον σκουπιδότοπο της Αττικής είχε την δυνατότητα να παίζει το χαρτί του κλεισίματός του. Ισχυρό χαρτί διαπραγμάτευσης έφερνε πάνω (αλλά και κάτω) από το τραπέζι διάφορα οικονομικά και θεσμικά ανταλλάγματα απ' την μεριά

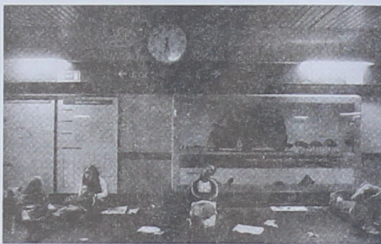
του κράτους. Έτσι διαμορφώθηκε και στελεχώθηκε μια δημοτική αρχή που δίκαια ονομαζόταν «μαφία των σκουπιδιών». Όσο υπάρχει η *χωματερή θα παίρνουμε χρήματα και θα προσλαμβάνουμε ανθρώπους* είχε δηλώσει κάποτε περήφανος ο δημ. Άνω Λιοσίων Παπαδήμας. Η αττική οδός, η άνοδος των τιμών της γης, και η προοπτική άλλους είδους οικονομικής συσσώρευσης / εκμετάλλευσης φέρνουν τα πάνω κάτω στα Άνω Λιόσια. Πρώτα απ' όλα ο δήμος πιέζει (στ' αλήθεια αυτή τη φορά) στο κλείσιμο της χωματερής: κυριλίκια και σκουπιδαριό δεν συμβιβάζονται. Και ύστερα προχωράει στην εκκαθάριση (δηλαδή στο κλείσιμο) διάφορων δημοτικών επιχειρήσεων που μέχρι τώρα λειτουργούσαν με παθητικό μὲν αλλά σα μηχανισμοί πολιτικής προσόδου - επιδοτούμενοι από τα «σκουπιδοέσοδα». Κατά συνέπεια έπονται απολύσεις, 500 σε πρώτη φάση. *Κακώς έχει περάσει η αντίληψη ότι τα έσοδα από την χωματερή είναι τεράστια* λέει τώρα ο ίδιος δήμαρχος...

Από την μαφία των σκουπιδιών στη μαφία των οικοδομών. Άλλα κόλπα. Πρόσδος. (Είπαμε «Ζεφύρι»; Χμμμμ...)

Made in greece Τα διεθνή ρεύματα τα τιμπάνε οι οι ντόπιοι πολεοκράτορες. Και χωρίς να υπάρχουν γκέτο προς ισοπέδωση και ανακατασκευή. Με τα «μεγάλα έργα» κάμποσοι έφαγαν, ήπιαν και σκότωσαν (εργάτες). Αλλά το κόλπο τελειώνει. Οπότε η κερδοφορία του εντόπιου (κατασκευαστικού κατ' αρχήν) κεφάλαιου θα πέσει - μαζί με τον ρυθμό δολοφονιών μέσω ατυχημάτων. Τί πρέπει να γίνει;

...Στενοί συνεργάτες της υπουργού ΠΕΧΩΔΕ επιστήμαιν ότι ο οικιστικός είναι ο τομέας με τις μεγαλύτερες προοπτικές επενδύσεων μετά την ολοκλήρωση των βασικών υποδομών της χώρας. Το ενδιαφέρον εστιάζεται σε οργανωμένα προγράμματα εξοχικών κατοικιών, καθώς και σε εκτεταμένες παρεμβάσεις στα κέντρα των πόλεων.

Τα μεγαλύτερα εμπόδια υπάρχουν στις παλιές πολυκατοικίες, κυρίως στο κέντρο, που η συντήρησή τους είναι ιδιαίτερα ακριβή, με αποτέλεσμα να εγκαταλείπονται από τους ιδιοκτήτες και να νοικιάζονται σε οικογένειες με χαμηλά εισοδήματα, κυρίως μετανάστες.

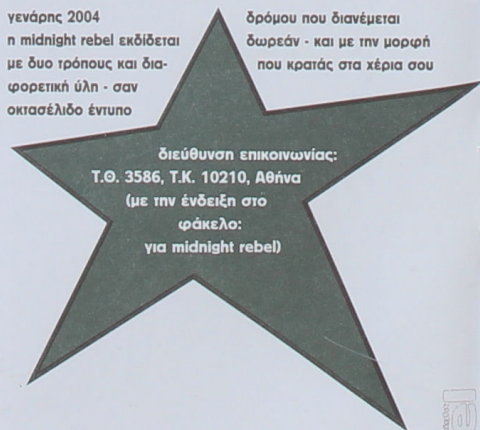
Σε περίπτωση ριζικών ανακαινίσεων... για τα χαμηλά εισοδήματα... οι βασικές υποδομές της χώρας...

έχει υπολογιστεί ότι συμφέρει το **γκρέμισμα** και η ανοικοδόμηση...

Αυτά γράφει ο ρεπόρτερ της «ελευθεροτυπίας» στις 16/11 - και η bold λέξη είναι της εφημερίδας. Για να πιάσει η ιδέα το διεθνές νήμα της. Ένα δεν διευκρινίζουν οι στενοί συνεργάτες: μήπως συμφέρει το γκρέμισμα των παλιών πολυκατοικιών με τις οικογένειες χαμηλού εισοδήματος και τους μετανάστες μέσα;

Όμως αυτά τα όνειρα παραείναι ελληνικά - δηλαδή του αέρα. Για κάθε 20άδα προς κατεδάφιση διαμερισμάτων σε συσκευασία εμποδιστικής παλιάς πολυκατοικίας υπάρχουν από 15 ως 30 ιδιοκτήτες - να συνηγορήσουμε τις εξ αιτιάσεις κληρονομίες, τις προίκες, κλπ. Η τελευταία φορά που όλοι αυτοί συμφώνησαν ήταν στο «να κλειδώνετε στις 11». Η εκμετάλλευση της ιδιωτικής περιουσίας είναι όμως άλλο θέμα.

συνέχεια δίπλα και κάτω

Αυτό δίπλα είναι κανονικό φουγάρο - απ' το Γκάζι, την εποχή που ήταν εργοστάσιο φωταερίου... Ομοιώματα σε μικρό μέγεθος έχουν αρχίσει να ξεφυτρώνουν σε διάφορες ταράτσες γιαπιών. Είναι καμουφλαρισμένες κεραίες κινητής τηλεφωνίας.

Οι οργανωτές των ολυμπιακών αγώνων «πιέζουν» υποτίθεται τις εταιρείες κινητής να βελτιώσουν τις συνδέσεις τους. Άλλο που δεν ήθελαν κι αυτές. Η εξελισσόμενη τεχνολογία κινητής τηλεφωνίας περιλαμβάνει και (σημαντικές) παραμέτρους δημόσιας τάξης: περισσότερες κεραίες μικρότερης εμβέλειας, ώστε να δημιουργούνται μικρές «κυψέλες» επικοινωνιών στον αέρα της πόλης. Και να γίνεται ευκολότερα ο «εντοπισμός δέσης» μέσω κινητών...

Παλιές και νέες περιφράξεις Το κόλπο με τα ποδοσφαιρικά γήπεδα είναι τρανταχτή απόδειξη των ιδανικών σχέσεων ανάμεσα σε κράτος, αφεντικό και κοινωνία. Οικονομία, έδαφος και ιδεολογία α λα ελληνικά.

Οι ελληνικές «ποδοσφαιρικές» ανώνυμες εταιρείες έχουν την εξής χαριτωμένη ιδιαιτερότητα: τα «πάγια» κεφάλαιά τους είναι το ... «μεταβλητό», δηλαδή οι ίδιοι οι υπάλληλοί τους! Μέχρι εντελώς πρόσφατα ελάχιστες είχαν «εγκαταστάσεις» και οποιονδήποτε άλλο εξοπλισμό, που ακόμα κι έτσι ήταν ελαφίστο μέρος της «αξίας» τους, σαν επιχειρήσεων. Αυτό δεν τις έκανε ούτε λιγότερο αξιγάπητες, ούτε λιγότερο ικανές να πουλάνε (καθαρό θέαμα - απφιβολής οπωσδήποτε ποιότητας).

Η διοργάνωση των ολυμπιακών αγώνων έγινε αυτό που ήταν προορισμένο να γίνει: το γενικό ιδεολογικό και νομοθετικό περίγραμμα για την ανακατανομή της ιδιοκτη-

Τον «Αγγελομάτη» τον καθάρισε η υπηρεσία αποκατάστασης της τρέχουσας ηθικής. Οπότε για να έχουμε ισορροπημένη fiction θα φάω εγώ εσένα...

Πώς σου φαίνεται;

inlook 1 Ο λιπαρός στο πνεύμα περισσότερο κι απ' το σώμα υπουργός πολιτισμού κατέβασε το αντίχριστο έργο μη και χάσει καμιά ψήφο (δηλαδή: στανόρ) απ' το χριστεπώνυμο κοπάδι της Σαλονίκης. Καθότι ο χριστιανοφασίστας πρώην «σύντροφος» τώρα θα είναι αντίπαλος. Όλα αυτά σημαίνουν πως ακόμα και η τέχνη του να είσαι λήγδας (δηλαδή: έμμισθος πολιτικός) τραβάει ζόρια την σήμερον.

Όπως η τέχνη στο σύνολό της.

inlook 2 Αυτά είναι ευκαριές που δεν πρέπει να χάνονται. Αλλά οι σύγχρονοι καλλιτέχνες έχουν ξεχάσει τί πάει να πει ετοιμότητα και αυθορμητισμός.

Όταν η θεούσα κομάντο κάνει την έφοδο για να αποκαταστήσει την θεία τάξη επί του σεξουαλικά κακοποιούμενου καρπουζιού, και ύστερα περιμένει εκεί μπροστά κορδωμένη για τα συχαρίκια, τί χρειάζεται; Δυό κοιβάδες ταιμέντο ταχείας πτήσης στα πόδια!

Και ιδού: ένα ακόμα προκεχωρημένο σύνολο τέχνης!

«Θρησκεία Εναντίον Τέχνης Και Το Ανάποδο: Σκηνή Ζηλοτυπία»

Πάει όμως. Χάθηκε το κελεπούρι.

inlook 3 Το καρπούζι δεν είναι ό,τι ό,τι. Στη δεκαετία του '80 οι δεξιοί το είχαν σαν Πυθαγόρειο Θεώρημα: Το πασοκ είναι όπως το καρπούζι. Πράσινο απ' έξω, κόκκινο από μέσα (κκε...) με μαύρα σποράκια (ημείς οι εξτρεμιστές...) Μήπως η καρπουζοσυνουσία είναι έργο πολιτικό; Μήπως σημαίνει

«πασόκοι την γαμήσατε»; Μήπως αντίθετα είναι ένα σχόλιο για την χαμένη αθωότητα του σοσιαλισμού; Τί θέλει να πει ο ποιητής;

inlook 4 Το καρπούζι επίσης έχει υπάρξει λόγος νόμιμης δολοφονίας. Μετανάστη. (Όχι, αυτό δεν προσβάλει τα θεία των χριστιανών, το αντίθετο)

inlook 5 Όταν οι ειδικευμένοι τεχνικοί της διαχωρισμένης ζωής μυζοκλαίνε για την (χαμένη) ελευθερία της τέχνης (τους) γίνονται συμπαθητικοί; Αν μας εξηγήσουν τί στο διάολο θα έκαναν αν τύχαινε να απελευθερωθούν από τους νταβάνες τους (κατάτος ή φυλότεχνους μακίηνες) ίσως ναι. Μέχρι τότε όμως είναι υποχρεωμένοι να φυλάνε κατουρημένες ποδιές. Και παπάδων καμιά φορά, καθότι ο πορτιτανισμός είναι στη μόδα. Όπως στρώνεις έτσι κοιμάσαι.

(Αν κι εδώ που τα λέμε δεν κακοκοιμάται αυτήν την εποχή η πελαγωμένη αφανγκαρνερία.)

δει την καπιταλιστική σχέση σε όλο της το (τετατώδες) μεγαλείο. Ο μέσος οπαδός - που είναι ακριβώς ο μέσος καταναλωτής οποιουδήποτε σκουπιδιού - σκεφτείται και (μπορεί να) δρα σαν εμπροσθοφυλακή μιας ιστορίας που κάνει τον ίδιο φτωχότερο. Γιατί η παραχώρηση γης, συντελεστών δομησης, αδειών εμπορικής χρήσης κλπ στο ποδοσφαιρικό αφεντικό (όπως και σε κάθε αφεντικό) σημαίνει αφαίρεση πλούτου από αυτό που γενικά και αφηρημένα λέγεται «κοινωνία». Τα κέρδη του ποδοσφαιρικού αφεντικού (όπως και κάθε αφεντικού) από την «αξιοποίηση του γηπέδου» (του) δεν θα βγουν από τον αέρα. Κιαν αυτό ο μέσος οπαδός δεν το καταλαβαίνει αλλιώς, θα το καταλάβει από τον πολλαπλασιασμό των μπάτσων - που προστατεύουν αυτά τα κέρδη, και τις σχέσεις που τα παράγουν. Συνεπώς ο μέσος οπαδός - ο μέσος

συναίνει σε δύο ειδών περιφράξεις / απαλλοτριώσεις απ' τ' αφεντικά. Μία κυριολεκτική, υλική, που αφορά την εκμετάλλευση της πόλης. Και μια ιδεολογική, που αφορά την συστράτευση του στο να του πιάσουν όλο και περισσότερο τον κόλο.

Κάγκελα, κάγκελα παντού φώναζαν μια φορά και έναν καιρό οι χουλγκάνοι. Δεν φαινόταν να τα χαιρόνται τα κάγκελα. Αλλά με τον καιρό τ' αγάπησαν.

Κι αυτοί και όλοι.

μητροπολιτικό survival σε ζωντανή σύνδεση. Για να μην λείει κανείς πως στην μη - επαρκώς - αναπτυγμένη ρωσία δεν έχουν ιδέες. Λοιπόν 12 «παίκτες» (επειδή όλα πρέπει να σερβίρονται σαν παιχνίδια αυτούς τους καιρούς...) εγκαταλείπονται στο Βερολίνο. Με τα ρούχα τους μόνο. Και με τηλεοπτικά συνεργεία να τους έχουν στο κατόπι καταγράφοντας πως θα τα καταφέρουν να επιβιώσουν. (Πάντως με τις κάμερες στην πλάτη δεν θα κάνουν φίλους. Παρά μόνο τους ανάλογους γερμανούς τηλεπρεζάκηδες...). Θα ζητιανέψουν; Θα πουλήσουν το κορμί τους; (Αυτό το ενδεχόμενο ξεσήκωσε μερικούς γερμανούς φιλόφιλους...) Θα κλέψουν; Όλα στον πάγκο.

Και ο νικητής (η νικήτρια); Έπαθλο ισόβια (σιγά!!!) σύνταξη 1000 δολαρίων τον μήνα...

Το reality game προβάλλεται - με μεγάλη επιτυχία, δηλαδή μεγάλη οδυνοβλεψία - στη ρωσική τηλεόραση. Μπορεί να σκεφτεί κανείς; Λόγω φτώχειας τους χρειάζεται να εκπαιδεύονται στην αστική επιβίωση. Των ρώσων. Αλλά κάθε ιδέα αθλησιότητας διατρέχει γρήγορα τον πλανήτη.

Στ' άρματα, στ' άρματα Το ότι οι «στρατιωτικές δαπάνες» του ελληνικού κράτους τα δυόμισυ τελευταία χρόνια έχουν πάνω από τα 5 τρισ. δρχ. θεωρείται ρεκόρ όλων των εποχών. Αλλά όπως κάθε ρεκόρ έτσι κι αυτό γίνεται για να ξεπεραστεί. Τα σχέδια και οι παραγγελίες για τα 3 επόμενα χρόνια θα πάνε το συνολικό ποσό (επταετίας 2000 - 2006) των 17 τρισ. Έτσι η φτωχή πλην τίμια και φιλερηνική ελλαδάρα θα παραμείνει σταθερά στην κορυφή - παγκόσμια - των «κρατών αστακών». Ή των κρατών / μπάτσων.

Θα σκεφτεί κάποιος ότι τα μεγάλα έξοδα οφείλονται στις υψηλές τιμές που έχουν τα σύγχρονα (ηλεκτρονικής τεχνολογίας) κανόνια, χειρσαία, θαλάσσια, εναέρια. Σωστό και λάθος μαζί. Το λάθος (σε εισαγωγικά) βρίσκεται στο ότι τα κανονύγια οπλοστάσια περιλαμβάνουν και «φτηνά» όπλα μαζικών ανθρωποκτονιών (χημικά και βιολογικά). Ενώ διάφορων ειδών στρατιωτικές έρευνες και πειραματισμοί δεν «φαίνονται» στους επίσημους στρατολογιασμούς γιατί γίνονται από πανεπιστήμια ή ιδιωτικές εταιρείες για λογαριασμό του στρατού.

Το γεγονός είναι ότι το σύμπλεγμα της ασφάλειας όχι μόνο ιδεολογικά αλλά και με κάθε άλλον τρόπο εξαπλώνεται στις κοινωνικές σχέσεις. Τα νούμερα της αρχής πρέπει να κατανοηθούν σαν ένας τέτοιος δείκτης: όταν όλο και περισσότερα φράγκα πηγαίνουν (φανερά ή κρυφά) σε στρατούς και αστυνομίες τότε όλο και μεγαλύτερο μέρος του κοινωνικού πεδίου (σαν «παραγωγή», σαν «κατανάλωση», σαν «σχέσεις» κλπ) στρατιωτικοποιείται. Και επειδή - σε κοινωνίες με υψηλή αίσθηση της αδιαφορίας - είναι ευκολότερο να φανούν τέτοια πράγματα όταν συμβαίνουν σε άλλους ας σημειωθεί κι αυτό. Το ότι τα ελληνικά ρεκόρ συμβαί-

μπατσοhype Με ύφος απειλητικό και αμφίεση που παραπέμπει στην ταινία matrix οι κυρίες - επί - των - τιμών στην έκθεση εξοπλισμού ασφαλείας milpol 2003 στο αεροδρόμιο Λε Μπουρζέ έξω από το Παρίσι επιδεικνύουν ένα απ' τα τελευταία φετίχ της μπατσοκρατίας. Πρόκειται για τα πιστόλια taser X26, που εκπέμπουν κύματα ηλεκτρομαγνητικής ενέργειας σε κατάλληλη συχνότητα ώστε να αδρανοποιούν στιγμιαία το νευρικό σύστημα. Αν βρεθεί κάποιος στην εμβέλεια του taser X26 (περίπου 6 μέτρα γύρω απ' την «κάννη» του) και δεχθεί το κύμα ηλεκτρομαγνητισμού, χάνει στιγμιαία τον έλεγχο των μυών του - και σωριάζεται σαν τσουβάλι. Έτσι μπορούν να τον δέσουν οι διώκτες του εύκολα - εν πάσει περιπτώσει είναι σαν παράλυτος για μερικά δευτερόλεπτα. Η γαλλική αστυνομία αγοράζει το taser X26 έναντι 750 ευρώ το κομμάτι, ενώ το όπλο δουλεύει με μπαταρίες και μπορεί να ριζεί μέχρι 300 «βολές ενέργειας».

Η ελληνική αστυνομία, για να μη νομίζετε ότι μένει πίσω, έχει αγοράσει ήδη τουλάχιστον τέσσερα.

νουν ταυτόχρονα (οποία σύμπτωση!) με την διαρκή αύξηση του αμερικανικού στρατιωτικού προϋπολογισμού. Για το 2004 το φανερό και επίσημο μέρος του θα πάει στα 401,3 δισ. δολ. Ένα ερώτημα είναι τί αλλαγές αντικατοπτρίζει αλλά και προκαλεί στην ελληνική κοινωνία ο επαγγελματικός στρατός. Οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι της *συνέλευσης ενάντια στην ειρήνη* έχουν παρατηρήσει (και σωστά) ότι για πρώτη φορά τα τελευταία 30 με 35 χρόνια η συμμετοχή στον φονικότερο μηχανισμό των κρατών, τον στρατό, **προβάλλεται αλλά και γίνεται μαζικά δεκτή σαν εύλογη επιλογή**. Και μάλιστα με όρους «εργασίας». Εκεί, δηλαδή, που ο στρατός θεωρούνταν ένα κάτεργο επιθυμητό μόνο από τελειωμένους στρατοκάβλους, εκεί που ο μισθοφόρος λογαριαζόταν σαν λίγο πολύ κάθαρμα, τα δεδομένα των τελευταίων χρόνων (απ' την επιλογή των στρατιωτικών σχολών (απ' την επιλογή των στρατιωτικών σχολών «ανωτάτου» επιπέδου μέχρι τις μαζικές αιτήσεις υποψήφιων επαγγελματιών οπλιτών) δείχνουν την πλήρη αποενοχοποίηση του επαγγελματία καραβανά όλων των βαθμίδων, την αποκατάσταση του πραιτωριανού, στο μεγαλύτερο μέρος της κοινωνικής συνείδησης. Κι αυτό εκφράζεται με διάφορους παράπλευρους τρόπους: απ' την αυξανόμενη «σεξουαλική έλξη» (σε ένα μέρος του γυναικείου πληθυσμού...) της καρβατανίστικης στολής, μέχρι την επιστροφή παραδοσιακών ιδέων «οικονομικής και κοινωνικής ασφάλειας» μέσα απ' την στρατιωτική καριέρα. Κι απ' την high tech «έλξη» των νέων - ηλεκτρονικών - όπλων μέχρι την διάχυτη κοινωνική ρητορική για την «αναγκαιότητα» της κρατικής βίας.

Κατόπιν όλων αυτών είναι ιδιαίτερα γελοίο το ότι οι «ειρηνοφίλοι» βγάζουν τον νταλκά τους (όταν και αν) παρελαινώντας μέχρι ...την αμερικανική προεβεία. Ή, για να το πούμε αλλιώς, αυτές οι λειτανίες είναι κι αυτές ένα μέρος της νέας μιλιταριστικής παραγωγής: υποδεικνύοντας σαν «πηγή» του ήδη οργανωνόμενου μιλιταριστικού ντελρίου τους αμερικανούς αποφεύγει κάθε καλός «ειρηνοφιλος» να αναμετρηθεί, να δείξει την εχθρότητά του, και τελικά να επιτεθεί σ' αυτά που συμβαίνουν γύρω του. Σ' εκείνα που - σε πρώτη και τελευταία ανάλυση - είναι αυτά που του αναλογούν.

η αναπαραγωγή του είδους, πάνω απ' όλα Ακούγεται παρανοϊκό αν το σκεφτεί κανείς. Συμβαίνει όμως, και είναι ένα από τα «δείγματα των καιρών».

Σύζυγοι ισραηλινών που σκοτώνονται σε επιθέσεις αυτοκτονίας παίρνουν σπέρμα απ' τ' αρχίδια των νεκρών αντρών τους, για να το χρησιμοποιήσουν σε τεχνητή γονιμοποίησή τους...

Μέχρι τώρα αυτό γινόταν «παράνομο». Αλλά πρόσφατος νόμος του ισραηλινού κράτους το νομιμοποίησε. Για τις παντρεμένες χήρες φυσικά.

Μακάβριος αυτός ο τεχνολογικός δεσμός του θανάτου και της γέννησης. Μακάβρια αυτή η εμμονή στην κληρονομικότητα. Μακάβρια η επιλογή της γέννησης ορφανών από «θύματα τρομοκρατίας»...Μακάβρια αυτή η «νέα οικογένεια»....

Σταγόνα στον ωκεανό αλλά σταγόνα γεμάτη νόημα. Η δημιουργία απο το αμερικανικό πεντάγωνο μιας *παγκόσμιας ηλεκτρονικής αγοράς* (χρηματιστηρίου / τζόγου δηλαδή) *προβλέφω* για *μελλοντικές «τρομοκρατικές» επιθέσεις* μπορεί να ακυρώθηκε αλλά δείχνει την λιγγυώδη παράνοια στην οποία κατρακυλάνε οι ειδικοί των αφεντικών μαζί με τους κυρίους τους. Σύμφωνα με το project θα μπορούσε ο οποιοσδήποτε (ανώνυμα λέει...) να τζογάρει («επενδύει») σε μελλοντικά γεγονότα του είδους «τρομοκρατικές επιθέσεις», δολοφονίες μεγαλοεπιχειρηματιών, στρατιωτικά πραξικοπήματα κλπ, αγοράζοντας *συμβόλαιο μελλοντικής εκπλήρωσης (futures)*... Κέρδος σε περίπτωση «εκπλήρωσης» της πρόβλεψης, ζημιά σε περίπτωση αποτυχίας... Μ' αυτόν τον τρόπο το αμερικανικό πεντάγωνο (που θα έπαιζε το ρόλο της μπάνκας...) θα γινόταν «σοφότερο» για τους μελλοντικούς κινδύνους ασφάλειας παρακολουθώντας την «σοφία της αγοράς προβλέψεων» γι' αυτούς τους κινδύνους!

Το ότι οι παρανοημένοι ειδικοί της κυριαρχίας προσπαθούν να μεταφέρουν τα μεταφυσικά μοντέλα της καπιταλιστικής αγοράς προσδοκιών (χρηματιστήριο) στον τομέα της ασφαλείας είναι ξεκαρδιστικό. Το ότι σκληροί κρατικοί πυρήνες (όπως η ανώτατη αμερικανική στρατιωτική διοίκηση, πρότυπο διεθνώς) μέσα στην αγόνησή τους καταφεύγουν σε τέτοιους πειραματισμούς, είναι δέκα φορές πιο διασκεδαστικό. Το διαδράστο είναι που (είπαν ότι) κώλωσαν λόγω της «κατακρατικής» γι' αυτό το σχέδιο. Κι έτσι η τζογαδόρικη οίονοσκοπία για το πού είναι ο «εχθρός» ακυρώθηκε. Κρίμα.

Γιατί θα υπήρχε άφθονη η δυνατότητα της αυτοεκπληρούμενης προφητείας: η τάδε «τρομοκρατική οργάνωση» ποντάρει στην πρόβλεψη μιας ενέργειας εντελώς outsider... την κάνει... και γίνεται και πλουσιότερη! Αυτό δεν κάνουν στα χρηματιστήρια οι σοβαροί παίκτες;

μάδα. Ειδικά το πρώτο αίτημα ήταν ισοδύναμο με το να τους αναγνωριστεί ότι είναι πολιτικοί κρατούμενοι. Ο Μπόμπι Σάντς, 27 χρονών, μέλος του IRA πέθανε μετά από 66 ημέρες στις 5 μάρ. Ο Φρανκς Χιούγκες, 25 χρονών, μέλος του IRA, μετά από 59 ημέρες στις 12 μάρ. Ο Ρέιμοντ Μακ Κρέις, 24 χρονών, μέλος του IRA, μετά από 61 ημέρες στις 21 μάρ. Ο Πάστυ Ο Χάρα, 23 χρονών, μέλος του INLA, μετά από 61 ημέρες, στις 21 μάρ. Ο Τζο Μακ Ντόνελ, 30 χρονών, μέλος του IRA, μετά από 46 ημέρες, στις 8 ιουλ. Ο Μάριον Χάρσον, 27 χρονών, μέλος του IRA, μετά από 46 ημέρες στις 13 ιουλ. Ο Κέβιν Λιντς, 25 χρονών, μέλος του INLA, μετά από 71 ημέρες, στις 1 ανγούστου. Ο Κιέραν Νίγκερι, 25 χρονών, μέλος του IRA, μετά από 73 ημέρες, στις 2 ανγούστου. Ο Τόμας Μακ Έλβι, 23 χρονών, μέλος του IRA, μετά από 65 μέρες, στις 8 ανγούστου. Ο Μάιλντ Ντράβιν, 23 χρονών, μέλος του INLA, μετά από 66 ημέρες, στις 30 ανγούστου. Η σύλληψη διαδοχική απεργία πείνας τέλειωσε στις 3 οκτώβρη, αφήνοντας πίσω της 10 νεκρούς. Η Θάτσερ δεν υποχώρησε σε κανένα απ' τα αιτήματά της, παρά τις μεγάλες κινητοποιήσεις συμπαράστασης.

Όλα αυτά είναι ξόρικα, βαριά και δύσαστα. Είναι όμως κομμάτια της σύλληψης (μιας) μνήμης, μέρος των αγώνων πολιτικών κρατούμενων. Μορφές αγώνα τις οποίες πρέπει να σεβόμαστε, ακόμα κι όταν διαφωνούμε. Για παράδειγμα, αν το θέμα είναι η άποψη μας, δεν θα κληθούμε ποτέ είμαστε αντίθετοι μ' αυτή τη μορφή αγώνα: επαλέον όμως δεν μπορούμε να την καταλάβουμε. Είμαστε αντίθετοι και σε άλλους τρόπους αυτοκτονίας - με - πολιτικό - νόημα, όπως οι αυτοπυρπολικοί ή οι επιθέσεις των ανθρώπων / βομβες, όταν αυτές στρέφονται εναντίον ατόμων. Όμως, σ' αυτήν την δεύτερη περίπτωση, μπορούμε να υπομεινωθούμε έστω εκείνο το οριακό, υπαρκτικό μέρος του «καμικάζι» που τον οδηγεί σε ένα ευροεκτικό και μεταφορικό «αποθανάτι» η ψυχή μου μετά των άλλων μου». Αντίθετα, στην απεργία πείνας, στην αργή και απόλιτα «ορθολογική» αυτοκαταστροφή του ίδιου του αγωνιζόμενου από τον εαυτό του, βλέπουμε ένα είδος οριακού βασανιστηρίου, που επιβάλλει ο ίδιος στον εαυτό του. Με σκοπό να θέσει οριακά διλήμματα (είτε στο κράτος, είτε στην κοινωνία, είτε και στους δύο) έμμεσα σχετιζόμενα με την *κατάληξη σε θάνατο* - με όρους, όμως, *ελέους*. Δεν ξέρουμε πού μπορεί να στηρίξει μια τέτοια επιλογή. Έχουμε όμως την γνώμη πως ο επαναμιστής, ο αγωνιστής, ειδικά όταν βρίσκεται φυλακισμένος, πρέπει να φροντίζει (χωρίς να παραβιάζει τις ηθικές του αρχές) να κρατήσει όσο πιο ακριβώς μπορεί τις

λόγους. Οι πρώτες ημέρες, οι πρώτες 10 έως 15 ημέρες, είναι δύσκολες γιατί το σώμα πεινάρει - και η πείνα είναι ένα αγέννητο ένστικτο που πολύ δύσκολα ελέγχεται. Ο απεργός πείνας ήδη είναι σε εξάντληση και σε *κατάσταση* μη ικανή αδυναμία καθώς ο οργανισμός τρώει τις σάρκες του. Αυτοβιμιά, δεν μπορεί να σταθεί όρθιος, δεν μπορεί να περπατήσει... Σ' αυτή τη διαδικασία αυτοκαταστέλεται βαθμιαία το σώμα της πείνας - αλλά από εκεί και μετά αρχίζει μια διαφορετική δυσκολία: απ' την 3η εβδομάδα ξεκινάει η διατροφική δυσκολία: απ' την 3η εβδομάδα ξεκινάει η κατάσταση των οργάνων. Με πρώτα τα νεφρά και τα μάτια. Αν η απεργία πείνας σταματήσει σ' αυτό το σημείο οι πρώτες βλάβες, ανάλογα με τον βαθμό τους και τη γενική κατάσταση των οργάνων, *από* τις 30, το πολύ 35 ημέρες οι καταστροφές των οργάνων αρχίζουν να οριοτοποιούνται. Καθώς κανένα σημείο του σώματος του απεργού, κανένα του όργανο (εξτός από το μυαλό του) δεν δουλεύει κανονικά ούτε και στο ελάχιστο, όλα «καταρρέουν» αλυσίδα.

Μέσα στην αργή αυτοκαταστροφή του ο απεργός πείνας πέφτει σε κόμα. Στις 35 ημέρες, στις 40, στις 45; Η διαφορά των ημερών ή των ωρών είναι μικρή, η εξέλιξη είναι πλέον απροβλέπτη, και δεν υπάρχει εδώ πια περιθώριο για διαφοροποιήσεις του είδους «αυτός ήταν παχός» στην κανονική του ζωή ή «αυτός ήταν αδύνατος». (Στην πραγματικότητα αυτή η σχέση μπορεί να είναι και ανάποδη στην «αντοχή» του οργανισμού σε συνθήκες απεργίας πείνας...). Ο αποφασιζόμενος απεργός πείνας όσο έχει τις αισθήσεις του δεν δέχεται ούτε ορό, αφού ο ορός έχει βασικά συστατικά συντήρησης του οργανισμού (εξ ου και χρησιμοποιείται σε μεταγγειολογικές καταστάσεις). Από το σημείο του κόματος και μετά ο απεργός πείνας, ακόμα κι αν σταματήσει (τον σταματήσουν...), δεν θα είναι ποτέ αυτό που ήταν πριν. Θα είναι εφ' όρου ζωής σκατεμένος, με πάρα πολλά προβλήματα. Καθώς οι μέρες περνούν, χωρίς καμμία αίσθηση του χρόνου, και καθώς οι σάρκες, οι μύες έχουν πια εξαντιστεί, τα κομμάτια πληρώνουν το θέμα και αρχίζουν να το σκίζουν. Ο τελικός θάνατος, το σταμάτημα της καρδιάς, μπορεί να έρθει στις 50, στις 55, στις 60 ή στις 65 ημέρες. Το αργότερο (αν και σπάνιο) στις 70. Τις τελευταίες εβδομάδες της τυπικής ζωής του ο απεργός πείνας είναι ουσιαστικά ένα φυτό.

Το 1981, φυλακισμένοι στο H Block φιλανδοί αγωνιστές του IRA και του INLA άρχισαν ο ένας μετά τον άλλο απεργία πείνας, απαιτώντας α) να μην φορέσει φόρμα φυλακισμένων β) να μην υπογράφονται να δουλεύουν στη φυλακή (πάντα οι πολιτικοί κρατούμενοι ήταν εχθρικοί στην εργασία στη φυλακή...) γ) να έχουν ελεύθερη επικοινωνία με άλλους κρατούμενους δ) να τους επιτραπεί να οργανώνουν μόνον τους την βιβλιοθήκη τους και ε) να επιτραπεί να δέχονται μία επίσκεψη, ένα γράμμα και ένα δέμα την εβδομάδα.

επάνω: η σύλληψη του Holger Meins (1972)

κάτω, από αριστερά προς δεξιά:

Bobby Sands, Kieran Doherty,

Michael Devine.

(3 από τους δέκα νεκρούς απεργούς πείνας στη βόρεια Ιρλανδία το 1981)

η σκληρή αλήθεια της απεργίας πείνας και άλλες περιπτώσεις

Ιούνιος του 1972. Η γερμανική αστυνομία, ύστερα από πληροφορίες της, παρακολουθεί έναν ξανθό αδιάντο νεαρό που βγαίνει απο ένα σπίτι με γκαράζ. Επαιχτεί να τον συλλάβει, ο παρακολουθούμενος προσπαθεί να διαφύγει υποβόλωντας, τελικά τον δένουν μετά από σύντομη κατάδιωξη. Είναι ο Γιαν Κάρλ Ράστε. Η αστυνομία στη συνέχεια περικυλώνει το γκαράζ και ζητάει από τους δύο που είναι εκεί να παραδοθούν. Ο ένας προσπαθεί να τερβίξει πιστόλι και δέχεται μια σφαίρα στο χέρι. Συλλαμβάνεται τραυματισμένος. Είναι ο Αντρέας Μπίαντε. Ο σύντροφός του βγαίνει όλα του τα ρούχα πριν τον συλλάβουν. Είναι ο Χόλγκερ Μάινς. Είναι και οι τρεις μέλη της ένοπλης ομάδας «Τμήμα του Κόκκινου Στρατού» (RAF). Σεπτέμβριος του 1974. Η Έσλιν, η Μάνγουφ, και μερικά ακόμα μέλη της RAF έχουν επίσημη συλληφθεί. Η οργάνωση στην οποία έχει «εξερχωθεί». Όλοι οι κρατούμενοι της οργάνωσης βρισκονται στο Stammheim της Στουτγκάρδης, που έχει μετατραπεί σε φυλακή υψηλής ασφαλείας (λενικά κελιά, τα αλβιθά...). Αρχίζουν απεργία πείνας με αίτημα να τους αναγνωριστεί το καθεστώς πολιτικών κρατουμένων, όπως επίσης να τους επιτραπεί να συναντούνται μεταξύ τους. Η απεργία πείνας είναι ένα σκληρό αλλά και το μοναδικό μέσο για να θέσουν τέτοια αιτήματα: όχι μόνο απέναντι στο γερμανικό κράτος αλλά κυρίως στη γερμανική κοινωνία. Κάποιοι έχουν ήδη δικαστεί για ορισμένες υποθέσεις σχετικές με την δράσή τους, αλλά περιμένουν όλοι και επόμενες δίκες. Δεν είναι εγκληματίες, είναι αντίπατοι πόλης. Θεωρούν εαυτούς «μετροπολιτική της ένοπλης αντιεμπειλιστικής, αντικαπιταλιστικής δράσης» στην δυτική Γερμανία - είναι η εποχή του πολέμου στο Βιετνάμ, και του συνθήματος «ένα, δύο, τρία, πολλά Βιετνάμ».

Οι περισσότεροι απεργοί πείνας θα σταματήσουν. Ο αγώνας θάνατος από αστία είναι ο πιο οδυνηρός. Ο Χόλγκερ Μάινς θα συνεχίσει. Αυτός ο μεγαλόσωμος νεαρός σπουδαστής κινηματογράφου (ήφους πάνω από 1,85, βαρύς σχεδόν 95 κιλά) θα θεωρησει συνθηκολόγηση το να σταματήσει. Θα πεθάνει ύστερα από 64 ημέρες απεργίας πείνας, στις 11 Νοέμβριο του 1974, φτάνοντας να είναι για μέρες κλινικά νεκρός, ένας κατάκοπος μαζεμένος σωρός από κόκαλα και δέμα βάρους ούτε 40 κιλά. Ο αγώνας του ωστόσο (και οι κινητοποιήσεις έξω από τις φυλακές) δεν θα φέρουν αποτέλεσμα. Το γερμανικό κράτος θα αποδεχθεί πολύ αποσπασμένο για να υποχωρήσει με αφορμή έναν νεκρό απεργό πείνας...

Η απεργία πείνας είναι αυτοκτονία σε αργή κίνηση. Είναι βασανιστικός θάνατος, ώρα την ώρα. Ο απεργός πείνας δεν τρώει απολύτως τίποτα. Πίνει μόνο νερό και καταπίνει μισή κουταλιά αλάτι - αυτό το τελευταίο επειδή μόνο με νερό ο ανθρώπινος οργανισμός κινδυνεύει μετά από λίγες ημέρες με ακαριαίο θάνατο για αιματολογικούς

συναισθηματικές και σωματικές δυνατότητές του. Κι αν πρόκειται να πορευτεί στο θάνατο, οφείλει να το κάνει ορθώς.

Παρόλα αυτά το ξαναλέμε: οι απεργίες πείνας είναι κολληές εισαγωγικά.

Μπορεί τώρα να παίρνει κανείς όποια μορφή αγώνα και να της βάζει όσα εισαγωγικά τραβάει η ψυχή του - αόρατα εισαγωγικά, έιν δυνατόν. Παράδειγμα η απεργία εργασιάς. Μπορεί κανείς να ονομάζει «απεργία εργασιάς» μια κατάσταση στην οποία μισοδουλεύει, ή ψευτοδουλεύει, ή το μυαλό του σκέφτεται ότι δεν θα έπρεπε να δουλεύει αλλά ρε γαμώτο δεν γίνεται.....Κάποτε γ'απουνέδω εργατές έφτασαν να ονομάζουν «απεργία εργασιάς» το να δουλεύουν φοροδώς ένα περιφερικό που έγραφε «απεργώ». Γιατί να μην σιμβεί το ίδιο και με την απεργία πείνας;

Πράγματι λοιπόν, συμβαίνει! Σε όλον τον αναπτυγμένο κόσμο αυτήν την στιγμή που μλάμε, διάφορα υποκειμενα και κοινωνικές ομάδες, καταφεύγουν σ' αυτήν την μορφή αγώνα (πιο σωστά: στην κατά βούληση απομύηση της) για διάφορους λόγους. Άλλοι επειδή απολιθώνται. Άλλοι επειδή δεν προσλήφθηκαν. Άλλοι για να τραβήξουν την προσοχή στο δράμα κάποιου είδους ζώων. Άλλοι σαν πολιτική διαμαρτυρία. Σημώθηκε αυτές οι «απεργίες πείνας» κρατάνε λίγες ημέρες. Είναι, για να το πούμε κοινώς, «συμβολικές». Κι αυτό είναι λογικό (στην εποχή των συμβόλων): για να αποφασίσει κανείς να πεθάνει, και μάλιστα με αυτόν τον αγρό, οδινγρό και βουσαντικό τρόπο, πρέπει να είναι «κάπως». Και «κάπως» δεν γίνεται την παφαιμονή της απόφασης του να μην ξαναβάλει τίποτα στο στόμα του μέχρι να δικαιωθεί - ή να πεθάνει. Έχει δοκιμάσει κάθε άλλον τρόπο αγώνα, διεκδίκησης, και όχι μόνο μία φορά. Ή (αυτή είναι η περτέωστη ορισμένην πολιτικών κρατούμενων) δεν μπορεί να ελαττεί ή να χρησιμοποιήσει πια κανέναν άλλον τρόπο εκτός από την ίδια του την αυτοκαταστροφή. Μονο που σ' αυτήν την τελευταία περίπτωση, των πολιτικών κρατούμένων, το αίτημα της απεργίας πείνας δεν είναι η απειλήνωση (των απεργών πείνας). Κάτι τέτοιο είναι πολύ ιδιότελές, μηδαμινό για εκείνον που είναι στ' αλήθεια αποφασισμένος να βάλει την ζωή του ενέχυρο για έναν κοινό, μεγαλύτερης σημασίας απ' την ίδια του τη ζωή, σκοπό.

Έχουμε έτσι «απεργίες πείνας» που θα έπρεπε να ονομαζόνται αλλώς. Διαιτα, ανστηρή διαίτα, περιορισμένη αίστη, νηστεία, αποχή οιασίου, αποποίηση του οργάνισμού, νηενή διατροφή.... Γιατί όμως δεν ονομάζονται έτσι; Γιατί δανειζόταν (πιο σωστά: κλέβον!) το όνομα «απεργία πείνας»; Για έναν λόγο, είτε αυτός είναι συνειδητός είτε ιδιότελές, μηδαμινό για εκείνον που είναι στ' αλήθεια αποφασισμένος να βάλει την ζωή του ενέχυρο για έναν κοινό, μεγαλύτερης σημασίας απ' την ίδια του τη ζωή, σκοπό.

Έχουμε έτσι «απεργίες πείνας» που θα έπρεπε να ονομαζόνται αλλώς. Διαιτα, ανστηρή διαίτα, περιορισμένη αίστη, νηστεία, αποχή οιασίου, αποποίηση του οργάνισμού, νηενή διατροφή.... Γιατί όμως δεν ονομάζονται έτσι; Γιατί δανειζόταν (πιο σωστά: κλέβον!) το όνομα «απεργία πείνας»; Για έναν λόγο, είτε αυτός είναι συνειδητός είτε ιδιότελές, μηδαμινό για εκείνον που είναι στ' αλήθεια αποφασισμένος να βάλει την ζωή του ενέχυρο για έναν κοινό, μεγαλύτερης σημασίας απ' την ίδια του τη ζωή, σκοπό.

Ενώ το ισραηλινό κράτος προσέθετε κανονικά το σγέδιό του για την εξόντωση, ή τον εξονθλοποδοισμό, ή την υποδούλωση των παλαιστινίων αράβων, έχει καταφέρει να περιορίσει ιδεολογικά οποιονδήποτε αντίπαλό του στον κόσμο παίζοντας διπλώς το χαρτί του «αντισιμιτισμού»: όποιος υποστηρίζει τους παλαιστίνσιους είναι «αντισιμιτής», δηλαδή σνγκαλυμένος ή όχι (ντο)νάζι. Αυτή η φόρμουλα έχει δουλέψει καλά όχι μόνο από τις ανα τον κόσμο ισραηλινές περσβείες ή τους διάσπαρτους πράκτορες της μοσάντ, αλλά και από διάφορους (ντο)κρατιστές διανοούμενους και δημοσιογράφους του βορρά. Που μέχρις ότου εδραιώθη η γήρωση της «αλαμής τρομοκρατίας» στο φαντασιακό των πρωτοκοσμικών έργων σιχνά πυκνά για «συνεργασία ιωδιματιών και νεοφασιστών» στην ευρώπη ή αλλού - εναντίον των εβραίων και του ισραηλινού κράτους.

Η ιδεολογική αυτή εκστρατεία δουλειτμε συστηματικά λίγο μετά την λήξη της πρώτης παλαιστινιακής εξέγερσης, απ' το 1991 και μετά. Όταν, τότε, οι ισραηλινό στατιστές βρέθηκαν να σκοτώνουν πιναίκια που τους πετροβολούσαν, το κράτος του ισραήλ κατάλαβε πως έκανε το παργιό διενθώς: οι παλαιστίνιοι ήταν οι ριμάδες Γολιάθ... Ετοιμάζοντας λοιπόν την εκστρατεία του 2000 έπρεπε να πετύχει μια σύνδεση ανάμεσα στην παλαιστινιακή αντίσταση και στον αντισιμιτισμό....

Όμως υπάρχει άλλη μια πλευρά, πολύ πιο ωμή: είναι το ισραηλινό σγέδιο για «παράγωγη αντισιμιτισμού». Δεν το λέμε εμείς. Το παρανοιάζει ο ίδιος ο (ντο) πόφωβητογρός του ισραηλινού κράτους, σε μια συνέντευξη που έδωσε στις 17/12/1982 (αναδημοσιεύτηκε στις 18/4/02 απ' το «ποπτικά») στον εξίσωπάστη αντισημιτιστή δημοσιογράφο Άμος Οξ. Ήταν λίγο μετά τις σφαγές παλαιστινίων στο Αλβανο που ο Σαρόν, στρατηγός τότε, εξήγηρε έξω από τα δόντια στα σγέδιά του - σε έναν Οξ που δεν πίστευε στ' αυτά του.

Πρόκειται για ένα παρλήρημα - που αποδεικνύει δύο πράγματα. Πρώτον πως οι τακτικές και η στρατηγική του ισραηλινού κράτους έχουν δουλέψει για δεκαετίες. Και δεύτερον πως οι ισραηλινό που υποστηρίζουν αυτήν την στρατηγική δεν είναι καθόλου «ξεγελασμένοι».

Πρόκειται για ένα παρλήρημα που ο χαρακτραρισμός «αναζωπικό» τον κέρπει πολύ λίγο. Ο Σαρόν, και πιο σωστά αυτοί που εκπροσωπεί, έχουν αποφασίσει να φτιάξουν με κάθε δυνατή βία **ένα εθνοθηροκεντικό κράτος, εντελώς στυπιοκαταπονημένο**, αναγκάζοντας αν είναι δυνατόν όλους τους εβραϊσούς του κόσμου να γίνουν υπήκοοί του. Και είναι φανερό πως από το σγέδιο δεν διατίζει ήρη ποθενά και σε τίποτα - αντέθετα προχωράει κανονικά: εκατοντάδες ή και χιλιάδες εβραίοι μετακομίζουν στο ισραήλ, δημιουργώντας όλο και περισσότερές φωνητές «εποίκων», και πάλι λέγοντας:

Διαβάζοντας τις αράδες που ακολουθούν θα καταλάβετε ακόμα ποιοι τινάζουν τις εβραϊκές σνιναγωγές στον αέρα.

Χτες στην τουρκία, αήριο κάτω αλλού... (Με πλάγια γράμματα μέσα στο παρλήρημα του Σαρόν δίνονται, όπου χρειάζεται, κάποιες εξηγήσεις. Τα bold γράμματα είναι δική μας επλήρη)

αυτός ή αυτή που αιωρείται στην άκρη του στηθάστου, θα σκοτωθεί. Το καταλαβαίνει ο καθένας αφού έχει σκοτωθεί κάποιος έτσι!

Βαράζονται λοιπόν, σε όλον τον αναπτυγμένο κόσμο, μερικές δημόσιες διατίες, μερικές νηστείες κλπ σαν απεργίες πείνας (με αόρατα έιν δυνατόν το πόλλά ή λίγα εισαγωγικά τους) επειδή έτσι προβάλλεται ο κίνδυνος του θανάτου για εκείνους που τις επιλέγουν. Φυσικά αυτός ο κίνδυνος είναι στην πράξη μηλόφα - και το ξέρει πωότα και κύρια ο ίδιος ο «απεργός πείνας». (Αν σιμβεί να βρσκνεται σε φυλακή, το ξέρει ή εύκολα το μαθαίνει και ο κύριος κρτάος. Γιατί τί στο διάολο κάνει ο κύριος κρτάος στις φυλακές του αν δεν ξέρει ποιός κάνει τί). Από την άλλη μεριά η εύκολα του να διακηρίξει κάποιος «ε, λοιπόν, δεν ξαναπαύω μέχρι να πεθάνω, εκτός εάν...» (θα μπορούσε να είναι επίσης «ε, θα κρατήσω την ανσά μου και θα σκάσω, εκτός εάν...») γίνεται στην ουσία της αντιλήπτη και από εκείνους εναντίον των οποίων στρέφεται αυτή η μορφή αγώνα (ή μηλόφα...!). Αν όχι για άλλον λόγο επειδή εύκολα μπορούν να ρωτήσουν έναν (δικό τους) γιατί αν ο χ ή ο ψ κάνει όντως απεργία πείνας ή κάτι άλλο. Έτσι το πράγμα καταλήγει πάντα στο ίδιο αποτέλεσμα: είτε η «απεργία πείνας» προκαλέσει δημόσια σνγκρίνηση είτε όχι, εκείνοι που παίρνουν τις αποφάσεις δεν υποκρίνουν τον εικονικό ψνγοσυνασθηματικό εφθαλμό. Αποφασίζουν και πράττουν σύμφωνα με τους άλλους υπολογισμούς. Και από μέσα τους γελάνε. (Άλλωστε σιχνά δεν υποκρίτουν ακόμα κιαν είναι αλήθινός ο εφθασιμός. Οι απεργίες πείνας των ιρλανδών πολιτικών κρατούμένων το αποδεικνύουν).

Εκείνοι στους οποίους απεινώνεται τελικά η «απεργία πείνας» είναι οι τρίτοι, και η σνγκρινισιακή του κατάσταση. Το κοινό πειθεται τόσο ευκολότερα πως υπάρχει κίνδυνος θανάτου εκεί που δεν συμβαίνει κάτι τέτοιο (εύκολα πειθεται δηλαδή ότι η «απεργία πείνας» δεν έχει ένα κάρο εισαγωγικά) όσο περισσότερο είναι πολιτικά απαίδευτο και σνγκρινισιακά χειραγωγημένο. Δεν είναι δείξεις της σνγκρινισιακής χειραγωγήσης ενδιαφερόν σιχνά πυκνά στις μέρες μας και τα αφεργικά - όχι μόνο τους (σε εισαγωγικά) απεργούς πείνας. Για παράδειγμα, αν η υπόθεση είναι βολική (χωρίς σοβαρό κόστος για το σύστημα) το «πεθαίνει... πεθαίνει... πεθαίνει...» είναι μαριμελάδα στο καθημερινό διατολόγιο των μήντια - το θέμα δεν κάνει ποτέ απεργία πείνας! Αλλά και εκτός μήντια, ένα πολιτικό ή ιδεολογικό αφεντικό, μπορεί κάλλιστα να σκεπτεί: αφού το κοινό ταμπάει τόσο εύκολα και μου δίνει τη χαρά να επιβεβαιώνω την ευπιστία του, ας του δώσω κι εγώ μια χαρά. Τσάμπα είναι.

Έτσι λοιπόν υπάσχον «απεργίες πείνας» που κρατάνε λίγες ημέρες, διασώζοντας όπως όπως τον συμβολισμό της πράξης. Αντές όμως έχουν προπαγανδιστικό κυρίως στόχο. Και υπάσχον άλλες «απεργίες πείνας» που μπορούν να

μέσα στ' αισάλινα σαγόνια και έξω απ' αυτά

Το νεκρό κορμί του Χόλγκερ

Μιάνς, ύστερα από τις 64 ημέρες απεργία πείνας (1974, φυλακές Στραχάιμ). Στην ίδια κατάσταση τέλειωσαν και οι 10 ιρλανδοί του IRA και του INLA.

Χαρομένου οι 5 από τους 7 κρατούμενους της Θεσσαλονίκης στις 26/11, στήνονται για μια αναμνηστική φωτογράφιση όταν ανακοινώθηκε η αποδοχή της αίτησης για την αποφυλάκιση τους. Από αριστερά προς τα δεξιά: Σπύρος Τ., 50 ημέρες (από 8/10) - Σουλείμάν Ν., 67 ημέρες (από 21/9) - Σάιμον Τ., Κάρλος Μ., Φερνάντο Π., 53 ημέρες ο καθένας (από 5/10) (2003, φυλακές Κορυδαλλού)

Μπορείς να με χαρακτριρίσεις όπως θέλεις. Μπορείς να με πεις τέρας ή φονιά. Απλώς σημείωσε ότι δεν μισώ τους άραβες. Αντίθετα. Προσωπικά νιώθω πολύ καλύτερα μαζί τους και ειδικά με τους βεδούνιους, παρά με τους εβραίους. Αυτοί οι άραβες, τους οποίους δεν χλάσασαε ακόμα, είναι περηφανοί άνθρωποι, είναι παράλογοι, ωμοί και γενναίοδοροι. Ενώ οι εβραίοι είναι στριμμένοι. Για να τους ισιώσεις θα πρέπει να τους ληγίσεις απότομα από την άλλη μεριά. Αυτά, με δύο λόγια, είναι όλη η ιδεολογία μου.

Χαρακτρίσε το Ισραήλ με όποιο όνομα θέλεις, χαρακτρίσε το ως ιουδαίο-ναζιστικό κράτος, όπως κάνει ο Λέιμπορτζ. (Ο Γεσαίαχου Λέιμπορτζ, 1903 - 1994, θεωρείται από τις μεγαλύτερες μορφές των εβραίων διανοοίμενων. Ήταν αντίθετος με την υπαρξη θρησκευτικών κρατιών, και σφοδρός πολέμιος της δημιουργίας του κράτους Ισραήλ). Γιατί όχι; Καλύτερα ένας ζωντανός ιουδαιοναζί παρά ένας νεκρός άγιος. Δεν με ενδιαφέρει εάν είμαι σαν τον Κανάφι. Δεν θέλω να με θανατίζουν οι εθνοκοί. Δεν θέλω την αγάπη τους. Αλλά ούτε θέλω να με σιγατούν εβραίοι σαν εσένα. Πρέπει να ξήρω, και θέλω να εξασφαλίσω ότι και τα παιδιά μου, να ξήρουν. Με ή χωρίς την ευλογία του πάπα και των άλλων θρησκευτικών ηγετών από τους «Τάιμς της Νέας Υορκης». Θα καταστρέψω οποιονδήποτε θα σιγκώσει το χέρι του ενάντια στα παιδιά μου, θα καταστρέψω αυτόν και τα παιδιά του, με ή χωρίς την περίφημη καθαρότητα των όπλων μας: δεν με ενδιαφέρει εάν είναι χριστιανός, μουσουλμάνος, εβραϊός ή παγανιστής.

Η ιστορία μας διδάσκει ότι αυτός που δεν σκοτώνει, θα σκοτωθεί από άλλους. Αυτός είναι σιδερένιος νόμος. Αζομη και αν μου αποδείξεις με μαθηματικά μέσα ότι ο σημερινός πόλεμος στο Αλβανο είναι ένας βρώμικος, ανήθικος πόλεμος, δεν με ενδιαφέρει. Ακόμη και αν μου αποδείξεις ότι δεν πετύχαμε και ότι δεν θα πετύχουμε κανέναν από τους στόχους μας στον Αλβανο, ότι ποτέ δεν θα δημιουργήσουμε ένα

τραβήξουν και 50, και 60, και 70, και 80, και 100 μέρες αν τύχει, με τους «απεργούς πείνας» να «παθαίνουν ζημιές... παθαίνουν... ζημιές...» παθαίνουν...» και να «πεθαίνουν... πεθαίνουν...» μέγχις ότου η υπόθεσή τους να βουλάξει εκεί που βουλάζει πάντα η θεματική σνγκρίνηση: στη τσούνα, στη βαρεμάρα, στη λήθη. Αυτές οι τελευταίες μακροπρόστες τελετουργίες είναι, θελότας και μη (ποιός όμως νοιάζεται για τέτοιες λεπτομέρειες;) ένα ακόμα μάθημα διαφθοράς μέσα στα τόσα που απλόχερα προσφέρονται στις μέρες μας: αν κάποιος (που δεν θα θέλαμε να σιμβεί ξανά ποτέ!) αποφασίσει να κάνει απεργία πείνας χωρίς εισαγωγικά θα πεθάνει πριν το κοινό πρόλαβει να ζεπάνεει αρκετά το ενδιαφέρον του....

Τώρα βέβαια, από πρώτη ματιά, όλα επιτρέπονται και όλα είναι (έχουν γάντι) δεκτά. Οι μικρές πονηριές που κάνει ένας «απεργός πείνας» (ή η οικογένειά του) για να βάλει κάτι τις (δυναμωτικό) στο στόμα του χωρίς να τον πάρουν χαμπάρι, οι μικρές παραχωρήσεις των σνμπαχων γιαιτών και διατηγόρων που εκπέμπουν SOS για καλό σκοπό (δικαιούνειντας να γίνουν γραμικοί και άχρηστοι τελικά, όπως ο βροσός με το «λίκκο στο κοπάδι»), οι μικρές σνγκροθεσίες που στήνουν οι (κατά το σιμφέρων τους) βουκόλακες του συστήματος μόλις τους δοθεί η ευκαιρία, ο τσοτσούλης ανθρωπισμός που βρσκει ένα πρόσκαρο μέγος να επενδυθεί, η ευκαθίστία που ψάχνει να κάνει κάπως το καθήκον της (να ξεγελαστεί δηλαδή), όλα αυτά έχουν γίνει με τα χρόνια ο χροσός πολιτικός κανόνας. Για τις απεργίες πείνας και όχι μόνο αυτές.

Αλλά υπάσχει ένα φόντο πίσω απ' όλα αυτά, ένα φόντο που δεν ανήκει στο σήμερα. Ανήκει στο χτες (όπως και στο αύριο): είναι η ζωή και ο θάνατος απεργών πείνας. Να το επαναλάβουμε: τόσο ο θάνατός τους με όλην του την ανείπιπη αγωνία, όσο και η ζωή τους. Υπάσχει η ζωή και ο θάνατος του απεργού πείνας Χόλγκερ Μιάνς, η ζωή και ο θάνατος του απεργού πείνας Μπόμπο Σάντς... Το να πατάει κανείς πάνω σε τέτοιες ζωές και τέτοιους θανάτους για να ρίξει την λγότερη ή περισσότερο δραματοποιημένη ζεμπεμιά του, το να πλαστογραφεί κανείς την πολιτική κληρονομιά του (μιας) κάνοντας την πόσχημα, ή το να δέχεται αδιάφορα, αμέριμνα και σνγκραταβικά την πλαστογραφία επειδή βρίσκεται σε μόνιμη διάνοιτη νηστεία, όλα αυτά δεν συνιστούν «δικαίωμα». Κανένος. Σντιστούν βαθιά και βωριά υπονόμηση των προϋποθέσεων κάθε αγώνα, όποια μορφή κι αν έχει. Γιατί μ' αυτά τα κόλπα νομιμοποιείται, στην πρώτη γραμμή, το ψεύτικο, το σνγκρινισιακά αποδοτικό ή εξεπάτρηη.

Θα πουν κάποιοι «Ρε δεν μας γιάμει; Ότι γουσταρούμε κανουμε και ό τι γουσταρούμε λέμε!». Σωστά. Για λίγο. Μπορεί ο καθένας μας να τα κοινοβολώνει προς σνγκρήν με το ψέμα που διαλέγει. Μπορεί ο καθένας μας να θεωρεί πως εύκολο είναι να κοροϊδεύει εαυτόν και άλλους.

φιλικό καθεστώς στον Αλβανο ούτε θα καταστρέψουμε τους σίχρους ή ακόμη την PLO, ακόμη και τότε δεν με ενδιαφέρει. Και πάλι άξιζε αυτός ο πόλεμος.

Ακόμη και αν η Γαλλίαία βομβαρδίζεται Απάλι μέσα σε ένα χρόνο από βλήματα «Καπιούσα» δεν με ενδιαφέρει. Θα πρέπει να ξαναρχίσουμε έναν άλλο πόλεμο, να σκοτώσουμε και να καταστρέψουμε περισσότερους και περισσότερους μέχρις ότου σταματήσουν. Και ξέρεις γιατί αξίζουν όλα αυτά; Γιατί φαίνεται ότι αυτός ο πόλεμος μας έκανε περισσότερο αντισταθείς ανάμεσα στον λεγόμενο πολιτισμένο κόσμο: δεν θα ξανακούσουμε αυτές τις απίδες για τη μοναδική εβραϊκή ήθηη, τα ήθηά διόγματα του Ολοκαυτώματος ή για τους εβραίους που υποτίθεται ότι βγήκαν από τους θαλάμους αερίων καθαροί και ενάρετοι. Δεν θέλω άλλα τέτοια.

Η καταστροφή του Αιν Χέλουα (παλαιστινιακό προσφυγικό στρατόπεδο στο νότιο Αλβανο), και είναι κρίμα που δεν εξφανίσασαε τελείως αυτή τη σμφκοφωλιά, ο «υγιεινός» βομβαρδιασός της Βηρυτού και αυτή η μικρή σφαγή - μπορείς να χαρακτριρίσεις σφαγή των θάνατο 500 αράβων; - στα στρατόπεδά τους, την οποία θα έπρεπε να κάνουμε εμείς με τα δικά μας εναισθητα χέρια και όχι να αφήσουμε τους φλαγγιτές να την κάνουν (οι σφαγές γυναικών και παιδιών στα παλαιστινιακά στρατόπεδα της Σάμπρα και της Τσατλά...), όλες αυτές οι καλές πράξεις τελικά εξαφάνισαν αυτές τις μαλακίες για τον μοναδικό λαό που φωτίζει όλα τα έθνη.

Εν θέλω άλλη μοναδικότητα και άλλη Δγλίνα και φως. Να απάλλαγούμε από αυτά. Εγώ προσωπικά δεν θέλω να είμαι καθόλου καλύτερος από τον Χομεϊνί ή τον Μπρέζνεφ ή τον Κανάφι ή τον Άσαντ ή την κ. Θάτσερ ή ακόμα και τον Χάρι Τρούμαν, που σκότωσε μισό εκατομμύριο γιαιτώνες τους με δύο ωραίες βόμβες. Εγώ θέλω μόνο να είμαι πιο έξυπνος από αυτούς, πιο γρήγορος και πιο αποτελεσματικός, όχι καλύτερος ή πιο ωραίος από αυτούς. Πες μου, οι κακοί αυτού του κόσμου περνούν άσχη-

μα; Αν οποιosoδίοποτε αποτειριαθει να τους αγγίξει, οι κακοί του κόβουν τα χέρια και τα πόδια. Κυνηγούν και πιάνουν οτιδήποτε τρώγεται. Δεν υποφέρουν από βαρισητομαχιά και δεν τιμοροούνται από τον Θεό. Εγώ θέλω το Ισραήλ να μπει σε αυτή τη λέσχη.

Τως τότε ο κόσμος αρχίζει τελικά να με Ιφοβάται αντί να λυπάται για μένα. Ίσως αρχίζουν να τρέμουν, να φοβούνται την τρέλα μου από να θαμίζουν την ευγένειά μου. Ευχαριστώ τον Θεό γι' αυτό. Ας τους να τρέμουν. Ας τους να μας χαρακτηρίζουν τρελό κλάτος. Ας τους να καταλάβουν ότι είμαστε άγρια χώρα, επικίνδυνη στους γύρω μας, όχι ομαλή, ότι μπορεί να τρελαθούμε αν ένα από τα παιδιά μας σκοτωθεί - έστω και ένα! Ότι μπορεί να αγριέψουμε και να βάλουμε φωτιά σε όλες τις πετρελαιοπηγές στη Μέση Ανατολή!

Αφισέ με να σου πιο ποίο είναι το πιο Ασημαντικό πράγμα, ο πιο γλυκός καρτός του πολέμου στον Λίβανο: είναι ότι τώρα δεν μισούν απλώς το Ισραήλ. Χάση σε μας, τώρα, μισούν όλους αυτούς τους εβραίους Φείνημεκερ στο Παρίσι, στο Λονδίνο, στη Φρανκφούρτη και το Μόντρεάλ, σε όλες τις τρύπες τους. Τελικά μισούν όλους αυτούς τους ευγενικούς εβραίους, οι οποίοι λένε ότι είναι διαφορετικοί από μας, ότι δεν είναι οι αλήτες του Ισραήλ, ότι είναι διαφορετικοί εβραίοι, καθαροί και αξιοπρεπείς...

Δεν θα βοηθήσει αυτό τους καθαρούς εβραίους όπως δεν τους βοήθησε στη Βιέννη και το Βερολίνο. Αφισέ τους να φωνάζουν ότι καταδικάζουν το Ισραήλ, ότι είναι όλοι τους σωστοί, ότι δεν θέλουν και δεν μπορούν να πληρώσουν μια μύγα, ότι προτιμούν πάντοτε να σφραγιστούν παρά να πολεμήσουν, ότι ανέλαβαν το καθήκον να διδάξουν τους εθνικούς πως να είναι καλοί χριστιανοί γυρονώτας πάντοτε και το άλλο μάγνυλο. Δεν θα τους κάνει αυτό καλό. Τώρα έχουν βρει το μπελά τους εξαιτίας μας και σου λέω ότι είναι ευνοχόστητη να το βλέπω....

Σύντομα τα μέγαρά τους θα είναι γεμάτα με Στο σύνθημα: «Οβριοί, πηγαίνετε στην

Παλαιστίνη!» Και ξέρεις κάτι; Θα πάνε στην Παλαιστίνη γιατί δεν θα έχουν καμιά άλλη επιλογή! Όλα αυτά είναι ένα δώρο που πήραμε από τον πόλεμο στον Λίβανο. Πες μου, δεν αξίζει;

..Σύντομα θα έρθουν καλές εποχές. Οι εβραίοι θα αρχίσουν να φτάνουν, οι ισραηλινοί θα πίνουν να μεταναστεύουν και αυτοί που ήδη μετανάστευσαν θα επιστρέψουν. Αυτοί που διάλεξαν την αφοσίωση θα καταλάβουν τελικά ότι δεν τους βοηθεί να προσπαθούν να είναι η συνειδηση του κόσμου. Η «συνειδηση του κόσμου» θα καταλάβει μέσα από τον κόλλο της αυτό που δεν μπορεί να έχει στο κεφάλι της. Οι εθνικοί ενιωθαν πάντοτε απαισία για τους εβραίους και τη συνειδηση τους και τώρα οι εβραίοι θα έχουν μόνο μία επιλογή:

Να γυρίσουν στην πατρίδα τους, όλοι τους, γρήγορα, για να εγκαταστήσουν βαριές ατσάλινες πόρτες, να χτίσουν ένα δυνατό φράχτη, να έχουν πολυβόλα σε κάθε γωνία του φράχτη τους εδώ και να πολεμούν σαν διάβολο ενάντια σε οποιονδήποτε τολμάει να κουνηθεί στην περιοχή. Και αν οποιosoδίοποτε τολμήσει ποτέ να σηκώσει το χέρι του εναντίον μας, θα του κόβουμε το μισό χέρι και θα του καίμε το υπόλοιπο μισό, μαζί με τα πετρέλαια. Μπορεί να χρησιμοποιήσουμε και πυρηνηικά όπλα. Θα συνεχίσουμε μέχρις ότου να μη σκεφτεται έτσι...

Εάν οι δικοί σου ευγενικοί, πολιτισμένοι συγγενείς είχαν έρθει εδώ έγκαιρα αντί να γράσουν βιβλία για την αγάπη προς την ανθρωπότητα και να ψέλνουν το «Ακουσε, ο Ισραήλ» πηγαίνοντας στους θαλάμους αερίων, και τώρα, μην εκπλαγείς με αυτό που θα σου πω, αν αντιθέτως είχαν σκοτώσει έξι εκατομμύρια αραβες εδώ ή έστω ένα εκατομμύριο, τί θα είχε γίνει; Σίγυρρα θα είχαν γραφτεί στα βιβλία της ιστορίας δύο ή τρεις απαίσιες σελίδες, θα μας είχαν χαρακτηρίσει με κάθε χαρακτηρισμό, αλλά θα είμασαν εδώ σήμερα ένας λαός είκοσι πέντε εκατομμυρίων!

ενδοεπιχειρησιακές επικοινωνίες πολυεθνικών κατέρρευσαν, διαπανεπιστημιακά προγράμματα ερευνητικά προγράμματα μπλόκαραν...

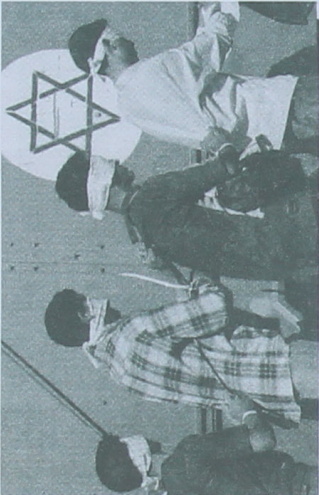
Όλα αυτά σε ένα τέταρτο της ώρας, πριν προλάβουν οι κυβερνοτεχνικοί σε όλον τον κόσμο να «προτάξουν τα στηθια» τους. Το «κακό» άρχισε να ελέγχεται επτά ώρες μετά. Συνολική ζημιά; Κατ' εκτίμησιν 1 δισ. δολ. Πώς διαδόθηκε τόσο γρήγορα ο slammer; Αξιοποιώντας το λειτουργικό της microsoft SQL Server 2000.... Ένοχοι; Αγνωστοί... (Wanted)

Κόμη και σήμερα είμαι έτοιμος να γίνω Αεθελοντής για να κάνω τη βρώμικη δουλειά για το Ισραήλ, να σκοτώσω όσο περισσότερους αραβες χρειάζεται, να τους εξορίσω, να τους διώξω και να τους κάψω, να κάνω τους πάντες να μας μισούν, να τραβήξω το χαλί κάτω από τα πόδια των εβραίων της διασποράς, ώστε να αναγκαστούν να τρέξουν σε μας κλαίγοντας. Έστω και αν αυτό σημαίνει ότι θα τιναχτούν στον αέρα μία ή δυο συναγωγές εδώ κι εκεί, αυτό δεν με ενδιαφέρει.

Και δεν με ενδιαφέρει εάν, αφού γίνει η δουλειά, εσείς με φέρετε μπροστά σε ένα δικαστήριο τύπου Νυρεμβέργης και έπειτα με φυλακίσετε ισόβια. Κρεμάστε με εάν θέλετε, ως εγκληματία πολέμου. Τότε μπορείτε να ευφρεπίζετε την εβραϊκή συνειδηση σας και να μπείτε στην αξιοσεβαστη λέσχη των πολιτισμένων εθνών, των εθνών που είναι μεγάλη και υγιή. Εκείνο το οποίο δεν καταλαβαίνετε είναι ότι η βρώμικη δουλειά του σιονισμού δεν τελείωσε ακόμα, κάθε άλλο. Στην πραγματικότητα θα μπορούσε να είχε τελειώσει το 1948, αλλά αναμειχθήκατε, τη σταματήσατε - και όλα αυτά λόγω της εβραϊσότητας στις ψυχές σας, λόγω της νοοτροπίας της διασποράς που είχατε....

Είμαι ευχαριστημένος που αυτός ο μικρός επόλεμος στον Λίβανο φόβισε τους εβραίους. Να φοβηθούν, να υποφέρουν. Θα πρέπει να τρέξουν να έρθουν στο σπίτι τους, προτού σκοτεινιάσει για τα καλά. Ώστε είμαι λοιπόν αντισημίτης; Πολύ ωραία....

Εγώ θα κάνω ό,τι μπορώ για να διώξω τους αραβες από εδώ, θα κάνω ό,τι μπορώ για να αυξήσω τον αντισημιτισμό, και εσείς θα γράφετε ποιήματα και δοκίμια για την αθλιότητα των αραβων και θα ετοιμάζετε να απορροφήσετε τους εβραίους που εγώ θα υποχρεώσω να έρθουν σε αυτή τη χώρα και να τους διδάσκετε να είναι το φως για τους εθνικούς. Πώς σου φαίνεται;

WANTED

wanted Me 437 χιλιάδες ευρώ επικήρυξε η microsoft τους δημιουργούς των ιών blaster και sobig. Το west επιστρέφει στις ρίζες του (στη ρουφιανιά) αφού φαίνεται να χάνει την μάχη με τους πάντα - ένα - βήμα μπροστά ηλεκτρονικούς πειρατές. Οι δηλώσεις του αντιπροέδρου της microsoft ακούγονται ιλαροτραγικές: «Η δημιουργία ιών δεν αποτελεί διαδικτυακό ή εικονικό έγκλημα. Πρόκειται για πραγματικά εγκλήματα τα οποία διαταράσσουν τη ζωή αληθινών ανθρώπων». Ώσστά, οι συνάνθρωποί μας, κρίμα... Για να ριζούμε μια γρήγορη ματιά σε μια τέτοια «διαταραχή».

Στις 25 του περασμένου γενάρη το network operations control center της εταιρείας Akamai βρισκόταν στη συνηθισμένη κατάσταση του. Κοντά στις εγκαταστάσεις του M.I.T. Το κέντρο

αυτό της Akamai παρακολουθεί την κατάσταση 15 χιλιάδων server υψηλής ταχύτητας σε όλον τον κόσμο, ελέγχοντας την «υγεία» του internet σε «πραγματικό χρόνο».

Το πρόβλημα στον πρώτο server εκδηλώθηκε στις 12.30, από έναν ιό που ονομάστηκε slammer. Αμέσως η κτυπημένη μηχανή άρχισε να αναπαράγει με ταχύτητα χιλιάδες αντίγραφα του slammer διασκορπίζοντάς τα σε όλον τον κόσμο. Τρία δευτερόλεπτα μετά, στις 12.33, οι server που κτυπιόνταν από τον slammer διπλασιάζονταν ήδη κάθε 8,5 δευτερόλεπτα.

Τα συστήματα της Akamai έχουν υψηλή αυτοματοποίηση, θεωρείται μια από την καλύτερη στον κόσμο στον τομέα της. Απέκλεισαν σχεδόν ακαριαία απ' το δικτυο όλους τους server του Χονγκ Κονγκ (η αφετηρία του slammer) ενώ το προσωπικό του κέντρου ελέγχου άρχισε να στέλνει σαν τρελό προειδοποιήσεις «θύελλας στο δίκτυο» στους υπόλοιπους. Πολύ αργά. Στις 12.45 τεράστιες περιοχές του κυβερνοχώρου ήταν εκτός «ύπαρξης». Σχεδόν οι μισοί server του πλανήτη εξέπεμπαν S.O.S. Τα μηνύματα προειδοποίησης δυσκολεύονταν να βρουν «περάσματα». Τριακόσιες χιλιάδες modem στην Πορτογαλία σίγησαν εντελώς και η Νότια Κορέα εξαφανίστηκε από τον χάρτη του internet: ούτε δικτυακές υπηρεσίες ούτε κινητά τηλέφωνα για 27 εκατομμύρια χρήστες. Το 35% περίπου του κυβερνοχώρου βρέθηκε στο έλεος του slammer. Αεροπορικές εταιρείες δεν μπορούσαν να εκδώσουν on line εισιτήρια, websites «χάθηκαν», οι

Έχουμε πει ή γράψει κατα καιρούς (και άλλοι σύντροφοι και συντρόφισσες επίσης) για την σχέση των σύγχρονων ιδεών περί σώματος, υγείας κλπ με την παραφθορά και την αφομοίωση (κατ' άλλους την νίκη) των κινημάτων αμφισβήτησης του '60 και '70. Δεν περιμέναμε όμως πως αυτή η σχέση (και όχι μόνο για τα συγκεκριμένα θέματα) έχει διατυπωθεί καθαρά και ξάστερα. Και μάλιστα από «επίσημα χείλη». Του Τζέρι Ρούμπιν.

Ο Τζέρι Ρούμπιν και ο Άμπν Χόφμαν θεωρούνται από τους πρωτεργάτες του αμερικανικού αντιπολεμικού κινήματος στα '60, «μορφές» των γίγνυς. Ο Ρούμπιν έγινε παγκόσμια και διαχρονικά γνωστός με το βιβλίο του Do It! Σήμερα είναι «βαρύ στέλεχος» επιχειρήσεων, και διαμορφωτής της κοινής γνώμης.

Το παρακάτω είναι απόσπασμα από συζήτηση / συνέντευξη του με τον Ντιανέλ Κον Μπετίτ, «μορφή» του γαλλικού '68 (σήμερα βουλευτής των γερμανών πρασίνων) και έγινε το 1985. Στα πλαίσια ενός μνημόσυνου «αφιερώματος» που έκανε ο Μπετίτ στα sixties και τα seventies με τίτλο «Την αγαπήσαμε την επανάσταση» (Και της γαμήσατε την μάνα - θα συμπληρώναμε...)

Απολαύστε τον κύριο Ρούμπιν.

Ντιανέλ Κον Μπετίτ: Σήμερα κάνεις καριέρα γιάπι. Άλλοτε ήσουν γίγπυ και τώρα είσαι γιάπι. Τί ακριβώς είναι ένας γιάπι;

Τζέρι Ρούμπιν: Όπως σου έλεγα, οι αγωνιστές των δεκαετιών του '60 και του '70 κατάλαβαν ότι ήταν στο εξής η κινητήρια δύναμη της κοινωνίας. Έχουν εξελιχθεί πολύ στο πέρασμα των είκοσι αυτών χρόνων. Έχουν αλλάξει στάση όσον αφορά την αντιφαλλοκρατία, την ισότητα των γυναικών και την σημασία που ταιριάζει να αποδίδει κανείς στο σώμα του και την υγεία του.

Είναι young, urban και professional. Νέοι διότι παραμένουν υγείς. Άστοί διότι έχουν καταλάβει τις μεγάλες πόλεις και κατέχουν σημαντικά πόστα. Επαγγελματίες διότι είναι δραστήριοι και αποτελεσματικοί. Υ.Υ.Ρ., οι γιάπιοι! Έτσι δημιουργήθηκε ένα κίνημα, το οποίο συγκεντρώνει τους καλύτερους της δεκαετίας του '60 και τους κληρονόμους τους.

Κον Μπετίτ: Τί σημαίνει «να είσαι υγιής»;

Ρούμπιν: Στη δεκαετία του '60 κανείς δεν έδινε προσοχή στο σώμα του, κανείς δεν ανησυχούσε για προβλήματα υγείας. καταναλώναμε ναρκωτικά, τρώγαμε άσχημα, δεν σκεφτόμαστε τη φυσική μας φόρμα. Στη δεκαετία του '70 αντιληφθήκαμε ότι όλα αυτά ήταν σημαντικά και καταλάβαμε ότι αν τρώγαμε καλά, αν ασκούμαστε, αν φροντίζαμε το σώμα μας, το σώμα θα μας γύριζε το καλό. Οι γονείς μου πέθαναν από καρδιακή κρίση και καρκίνο. Πέθαναν στη δεκαετία του '50, δολοφονημένοι από αρρώστιες που δημιούργησε ο πολιτισμός μας. Εγώ θα είμαι ένα γερόντι προφυλαγμένο απ' αυτήν την απειλή.

Κον Μπετίτ: Το προγραμματίσες;

Ρούμπιν: Βεβαίως. Έλα να δεις, θα σου δείξω. (Ανοίγει ένα τσιούλιπ γεμάτο μπουκαλάρια και κουτάκια από φάρμακα). Είμαι παρατεμένος σ' έναν αγώνα για τη μέγιστη προέκταση της διάρκειας της ζωής μου. Παίρνω βιταμίνες και μεταλλικά άλατα. Τρώω δημητριακά στο πρωινό και σαλάτα στο γεύμα. Δεν καταναλώνω ποτέ κρέας ή τρόφιμα που παχαίνουν. Ασχολούμαι με το σώμα μου σαν να επρόκειτο για μιαν επανάσταση. Τρώω για να τραφώ, όχι για την ευχαρίστησή μου. Να τα φυσικά συμπληρώματα που παίρνω για τη γενική ισορροπία μου. Καταναλώνω σαράντα με πενήντα απ' αυτά την ημέρα. Να το Max Epi που προστατεύει από καρδιακά ατυχήματα. Η βήτα καροτίνη βγαλμένη από φυτά, η οποία καθυστερεί το γέρασμα των κυττάρων. Να άλλα που εμποδίζουν την ανάπτυξη του καρκίνου ή που καθορίζουν το σώμα από τις ακαθαρσίες του. Να το ginseng που δυναμώνει την ενέργειά μου και με προετοιμάζει για τις αθλητικές μου επιδόσεις. Παίρνω επίσης βιταμίνες, όπως αυτές εδώ, που με βοηθούν να κοιμηθώ τη νύχτα, και βιταμίνες Β.

Κον Μπετίτ: Παραδέξου ότι έχεις αλλάξει ριζικά.

Ρούμπιν: Στη δεκαετία του '60 ήταν η αριστερά που είχε όλες τις ιδέες. Η συζήτηση γινόταν στο εσωτερικό της αριστεράς. Συζητούσαμε όλα τα σημαντικά θέματα: την οικογένεια, το γάμο, το σεξ, τη δημιουργικότητα, την πολιτική, την εξωτερική πολιτική... Η δεξιά δεν είχε καμιά ιδέα. Δεν ήξερε παρά να τραυλίζει τις κοινοτυπίες για το Θεό, τη μητέρα, την πατρίδα, το милитарισμό. Στη δεκαετία του '70 αυτό ανατράπηκε σιγά σιγά. Σήμερα η αριστερά κήρυξε πτώχευση, είναι η δεξιά που αναπτύσσει τις ενδιαφέρουσες ιδέες. Όντας ενάντια στην επιτυχία, απλά επειδή η επιτυχία ήταν μια αξία της δεξιάς, η αριστερά δημιούργησε τις συνθήκες της ίδιας της της αποτυχίας. Αποσυντέθηκε στο τέλος της δεκαετίας του '60. Εξαιτίας της φιλοσοφίας του anti-leadership, ξέρεις, όταν οι άνθρωποι λένε «Αρνιέμαι την αυθεντία του αρχηγού γιατί με εξουσιάζει», κανείς, στην αριστερά δεν ήταν ικανός να κάνει κάτι καλό και σοβαρό, και όλα κατέρρευσαν.

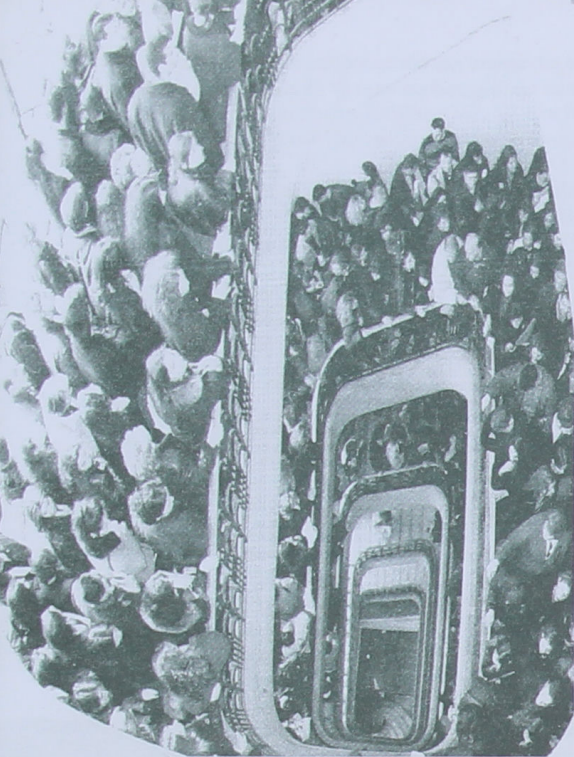
Στη δεκαετία λοιπόν του '70 οι άνθρωποι ζήτησαν και είπαν: «Εγώ θέλω να πετύχω, αρνιέμαι να αποτύχω». Και για να πετύχεις στην Αμερική πρέπει να εισοδύσεις στο οικονομικό σύστημα. Δεν μπορεί να πετυχαίνει κανείς χωρίς χρήματα. Είναι αδύνατο. Μας είναι απαραίτητο να μάθουμε το χρήμα όπως μαθαίνει κανείς μια ξένη γλώσσα. Πήγα και δούλεψα στη Wall Street και έμαθα το χρήμα. Και έγραψα ένα βιβλίο για να μάθουν και οι άνθρωποι με τη σειρά τους; Γνωρίστε το χρήμα. Γιατί έπρεπε να φοβόμαστε το χρήμα;

Κον Μπετίτ: Σ' άλλους καιρούς έκαιγες τα χαρτονομίσματα. Τα έκαιγες δημόσια, ακριβώς στη Wall Street.

Ρούμπιν: Είχα δίκιο να το κάνω εκείνη την εποχή. Έπρεπε να δείξουμε στους ανθρώπους ότι το χρήμα δεν ήταν η κορυφαία αξία. Ότι υπήρχαν άλλες αξίες. Αλλά τώρα οι Αμερικάνοι ξέρουν ότι μπορούμε να πάμε πιο μακριά. Αυτό που δεν καταλαβαίνεις Ντάνυ είναι πως κερδίσαμε στη δεκαετία του '60. Κερδίσαμε. Η Αμερική μπλοκαρίστηκε. Η Αμερική είναι αντιμилитарιστική. Τώρα, μπορούμε να πάμε πιο μακριά. (Και πήγαμε...)

30 οκτώβρη 1970: μια δωδεκαμελής αντιπροσωπεία των γίγνυς (των πολιτικοποιημένων χίπιδων) μετά την επιστροφή της από την επαναστατημένη εναντίον των γάλλων αλγερία, μιλάει στους φοιτητές στο παρίσι. Από αριστερά: Μπράιαν Φλάνναγκαν (μέλος της υποστήριξης των weathermen), Τζέρι Ρούμπιν και Στιου Άλμπερτ

μια μέρα δουλειά δωρεάν Για αρχή. Το ζήτησε δημόσια πρώτος ο Μπους: δωρεάν εργασία για το καλό της πατρίδας. Οι ώριμες ιδέες πίνουν αμέσως τόπο: το σκέφτηκαν και στη γαλλία. Η διαφορά είναι στο στυλ του πατριωτισμού: «το φονικό καλοκαίρι που πέρασε μας έδειξε ότι έχουμε το καθήκον να κινητοποιηθούμε για να βοηθήσουμε τους ηλικιωμένους» δήλωσε ο γάλλος πρωθυπουργός Ζαν Πιέρ Ραφαρέν στις αρχές του φθινόπωρου. «Για να χρηματοδοτήσουμε αυτόν τον τομέα χρειαζόμαστε αλληλεγγύη: οι εργαζόμενοι να χάρισουν μια εργάσιμη ημέρα και οι εταιρείες τα κέρδη μιας ημέρας». Και αφού η ιδέα δεν συνάντησε αντιδράσεις, η δωρεάν ημέρα εργασίας βρέθηκε. Καταργήθηκε μία απ' τις αργίες.

Μπροστά στο «κοινό καλό» πάνε στην άκρη τα ταξικά μίσια και πάθη - αν υποθέσουμε ότι υπήρχαν πριν... Πάει στην άκρη το γνωστό (;) γεγονός πως γίνονται κρατήσεις απ' τους μισθούς για τα ασφαλιστικά ταμεία, τα οποία έφτασαν να είναι «προβληματικά» γιατί τα έχουν κατακευρυνήσει (οικονομικά) τα αφευγμένα...

Διεθνής μόδα λοιπόν η *εθελοντική (και δωρεάν) εργασία*. Πώς σας φαίνεται;

επαναστατικός λαϊκός αγώνας Η δίκη των κατηγορουμένων για συμμετοχή στον Ε.Λ.Α. δεν θα έχει την φαντασμαγορία εκείνης της 17 Νοέμβρη. Τα (όποια) μέλη της 17 Νοέμβρη έφτιαξαν - ή τους έφτιαξαν - τον μύθο του σούπερ Ζορό· κι όταν τον αϊγουστο και τον Σεπτέμβρη του 2002 αποκαλύφθηκε η κενότητα ο πάταγος ήταν μεγάλος. Αντίθετα ο Ε.Λ.Α. έδρασε στην σκιά αυτού του μύθου, και στην σκιά του θα δικαστούν τώρα οι 5 κατηγορούμενοι σαν μέλη του. Αξίζει γι' αυτό δυο κουβέντες.

Το όνομα (και η υπογραφή) «Ε.Λ.Α.» φαίνεται πως χρησιμοποιήθηκε από το 1975 ως το 1995 σαν όνομα - ομπρέλα για πυρήνες βίαιης συνωμοτικής δράσης λιγότερο ή περισσότερο ανεξάρτητους μεταξύ τους. Το είδος των ενεργειών των οποίων η ευθύνη αναλήφθηκε με την υπογραφή αυτή (εμπρησμοί και βομβισμοί στο συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος τους, ειδικά τα πρώτα 10 χρόνια) δεν απαιτούσε εξάλλου το αναβαθμισμένο «know how» των εκτελέσεων της 17Ν. Μ' αυτή την έννοια ο Ε.Λ.Α. δεν πρέπει να υπήρξε μια συγκεντρωτική οργάνωση του είδους της 17Ν αλλά μάλλον ένα δίκτυο αλληλουπίστηρίξης και ένα πλαίσιο δράσης. Τυλάχιστον κατ' αρχήν.

Η γκάμα των στόχων που επιλέχθηκαν με την χρήση της υπογραφής Ε.Λ.Α. είναι επίσης πολύ μεγάλη. Και ξεπερνάει κατά πολύ τις εθνικοαπελευθερωτικές και σοσιαλπατριωτικές εμμονές (;) της 17Ν. Απ' αυτήν την άποψη ο Ε.Λ.Α. υπήρξε, τουλάχιστον μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '80, πολύ περισσότερο *κοινωνικός* απ' την ναυαρχίδα του ελληνικού αντάρτικου πόλης. Και πολύ λιγότερο αλαζονικός.

Τρίτη, και ιδιαίτερα ουσιαστική διαφορά, είναι πως ο Ε.Λ.Α. υποστηρίζει (ή/και υποστηρίχθηκε από) την ανεξάρτητη διακίνηση απόψεων και πληροφοριών σχετικών με τις κοινωνικές συγκρούσεις, μέσω του περιοδικού «Αντιπληροφόρηση». Για παράδειγμα τα 20 τεύχη της «Αντιπληροφόρησης» που έχουν επανεκδοθεί αποτελούν την πλέον συμπαγή καταγραφή μιας σειράς εκρηκτικών εργατικών και άλλων κοινωνικών αγώνων του διαστήματος '75 - '78 (ειδωμένων, εννοείται, από ακροαριστερή σκοπιά)· κι αυτό από μόνο του είναι αρκετό για να δείξει την σημασία της δουλειάς που έκανε και τότε η «Αντιπληροφόρηση». Σε γενικές γραμμές, τουλάχιστον ως τα μέσα της δεκαετίας του '80, ο Ε.Λ.Α. έδωσε μεγάλη σημασία στην αυτοτελή - παράνομη - διακίνηση έντυπου υλικού, με ό,τι κάτι τέτοιο συνεπάγεται από άποψη δυσκολιών, αλλά και «κύκλου επιρροών». Με άλλα λόγια ο Ε.Λ.Α. στηρίχτηκε πολύ περισσότερο στις δυνατότητες των μελών του ή των συμπαθούντων παρά στη δόξα της από την «ελευθεροτυπία» δωρεάν παραχωρημένης μεγαδημοσιότητας.

Με αυτά τα χαρακτηριστικά θα ήταν σωστό να ειπωθεί πως ο Ε.Λ.Α. υπήρξε πολύ περισσότερο συνεπής στις παραδόσεις της (κινηματικής) «νέας αριστεράς» της δεκαετίας του '70· και πολύ λιγότερο διεκδικήσε (σε σχέση με την 17Ν) τον ρόλο της στρατιωτικής πρωτοπορείας, ή του allweather «τιμωρού». Εν τέλει αυτό επιβεβαιώθηκε απ' το γεγονός πως το 1995 (με μεγάλη καθυστέρηση πάντως, και χωρίς τον αυτοκριτικό απολογισμό που θα όφειλε) ο Ε.Λ.Α. σταμάτησε (κατ' άλλους «ανέστειλε επ' αόριστον») την δράση του.

Από την άλλη μεριά η σχετικά «χαλαρή» οργανωτική δομή του Ε.Λ.Α. έκανε εύκολη την διείσδυση της αστυνομίας. Η περίπτωση του Ντάνου Κρυστάλλη [ο οποίος όχι μόνο φερόταν σαν «επικεφαλής πυρήνα του Ε.Λ.Α.» («Χρήστος Κασσίμης») αλλά είχε ανοίξει και «πόλεμο» μέσω των εφημερίδων με τους «καπούδες του Ε.Λ.Α.» προσπαθώντας να γίνει ο μέντορας της «δεύτερης γενιάς» της οργάνωσης....] αποκαλύφθηκε κατά λάθος το 1985. Εκείνο που δεν αποκαλύφθηκε ποτέ ήταν αν ο Κρυστάλλης υπήρξε ο μοναδικός έμμοσος που έδρασε σαν πράκτορας / προβοκάτορας - πράγμα που πάντως θα πρέπει να θεωρηθεί εντελώς απίθανο. [Είναι εύλογο πως η δουλειά του Κρυστάλλη (και κάθε άλλου παρόμοιου) δεν ήταν μόνο να μάθει τα μέλη του Ε.Λ.Α. αλλά κυρίως να λειτουργήσει σαν «υποβρύχιο» μέσα στους κύκλους της (φιλο)ένοπλης πάλης, αφενός προσανατολίζοντας διάφορες ενέργειες, και αφετέρου ψάχνοντας «κατ' τα μέσα» την 17Ν. Φυσικά δεν πρόκειται να μάθουμε πόσοι και ποιοί «συνεργάτες» της αστυνομίας κατάφεραν τί και πότε. Ούτε πόσοι δουλεύουν σε τέτοια πόστα σήμερα. Ας μην είναι όμως κανείς αφελής πιστεύοντας πως η ελληνική αστυνομία κάθισε ποτέ να χαζεύει τους «τρομοκράτες να περνούν»! Όχι άλλο τέτοια βλακεία!!! Κρυστάλληδες; Έχει...

Ποιό είναι το ρεζουμέ της δίκης της 17Ν;

Ανάλογα ποιός θα ρωτήσει ποιόν...

Κατ' εμάς η ιδεολογική μυθολογία δούλεψε φιλόγαζι κι απ' τις δύο πλευρές της δίκης. Το κράτος έστησε ένα δικαστήριο για να διεκπεραιώσει όπως όπως τη διαδικασία. Κιαν λάβει κανείς υπόψην τον τί έχει γίνει διεθνώς σε παρόμοιου περιεχομένου δίκες (που όμως «έκαιγαν») συμπεραίνει πως το ελληνικό κράτος (μόνο του ή με τους συμμάχους του αδιαφορο...) είχε κάνει τέτοια και τόση προεργασία ώστε η δικαστική διεκπεραίωση ήταν εύκολη δουλειά.

Βοήθησαν, ήδελαν δεν ήδελαν, και οι κατηγορούμενοι. Κυρίως οι πιο φιλάριοι απ' αυτούς. Όλη η «γραμμή υπεράσπισης», αν υποθέσουμε πως υπήρχε κάποια, ήταν να συντηρηθεί το θέμα στην επικαιρότητα (με τα κόλλυβα των μήντια φυσικά) και ο πάγιος μύθος της αριστεράς ότι το ελληνικό κράτος είναι τσιράκι των αμερικάνων. (Γιατί αν δεν ήταν;) Το ότι αυτά έχουν χρεωκοπήσει προ πολλού (μέρος της χρεωκοπίας τους άλλωστε είναι και η ίδια η 17Ν) θεωρήθηκε τριτεύον θέμα. *Ας κερδίσουμε τις εντυπώσεις* ήταν το μόνο που παίχτηκε - και παίχτηκε πάνω και κάτω απ' τα έδρανα. *Η συγκινησιακή πανούκλα είναι το καταφύγιο...*

Πέραν αυτού του συμβιβασμού υπάρχουν ένα δυο πράγματα (απ' τα πολλά) που θα πρέπει κάπου να καταγραφούν. Έτσι, για την ιστορία.

Ορισμένοι κατηγορούμενοι (αυτοί που «έδωσαν» σχεδόν τους πάντες) δικαιολόγησαν τις προανακριτικές ομολογίες τους με τις *φαρμακευμένες πορτοκαλάδες* που τους κέρασαν οι ανακριτές τους, κι αυτοί σαν παιδιά ήπιαν... Πέραν της γελιοότητας που έχει αυτό το θεώρημα (υπάρχουν λοιπόν τα «αναβράζοντα δισκία της αλήθειας»; Τότε οι αστυνομίες είναι παντοδύναμες!) έκανε ζημιά στο αληθινό γεγονός της *φαρμακευτικής «μεταχείρισης»* (σαν *βασανιστηρίων δηλαδή*) *σε βάρος του Σ. Ξηρού*. Όταν κάποιος έχει βασανιστεί, και από δίπλα του κολλάνε κι άλλοι σε στυλ «κι εγώ, κι εγώ», τότε...

Υπάρχει άλλος λόγος που μπορεί να «σπάσει» κάποιος (χωρίς να είναι υποχρεωτικό πάντως...) μπροστά στους μπάτσους, ένας λόγος που είναι κοινότυπος: όταν ακούσει απ' το στόμα τους αυτά που θα ήθελε να τους κρύψει. Το «τα ξέρουμε όλα» των μπάτσων πολλές φορές είναι μιλόφα. Όταν όμως δεν είναι τραβάει το χαλί κάτω απ' τα πόδια όποιον δεν είναι προετοιμασμένος ψυχολογικά για κάτι τέτοιο. Η αλήθεια είναι πως η «συνωμοτική» δράση είναι επιρρεπής σε τέτοιου είδους τουμπαρισματα.

Όταν χρησιμοποιεί το «τα ξέρουμε όλα» η αστυνομία έχει ένα σημαντικό αδύναμο σημείο: να μην «τα ξέρει» αλλά *δεν θα ήθελε να εκτεθεί για τον τρόπο που τα έμαθε*. Χρησιμοποιεί αυτόν τον εκβιασμό (μαζί με υποσχέσεις του είδους «πέστα μας και συ και θα έχεις καλή μεταχείριση» κλπ) για να μπει κάτω απ' αυτά που «ξέρει» η αστυνομία η υπογραφή κάποιου απ' τους κατηγορούμενους. Έτσι, είναι πολύ ευκολότερο να σταθούν οι «γνώσεις» της αστυνομίας στην δημοσιότητα (και στο δικαστήριο), χωρίς να αναγκαστεί να αποκαλύψει τους πληροφοριοδότες της.

Είναι πιθανό πως τέτοιου είδους εκβιασμός έγινε σε βάρος του Σ. Ξηρού - αλλά χρειαζόταν το μαστούρωμά του για να δουλέψει. Άλλοι, μετά από αυτόν, υπέκυψαν χωρίς φάρμακα. Υπέκυψαν από φόβο. Αυτό, αν το αναγνωρίζει αυτός που το παθαίνει, είναι ανθρώπινο.

Δεν επιλέχτηκε αυτή η αναγνώριση. Αλλά το θέαμα «ταμπουκάδων» κατηγορουμένων, που παραχωρούν τ' αρχίδια τους για κανισσακούλες, που κατακερυνώνουν τους πανταχού παρόντες αμερικάνους, κλπ. Ποιός προστάτηνκε έτσι; Κανείς κατηγορούμενος, και κυρίως όχι οι όποιες πολιτικές διαστάσεις της δράσης της 17Ν. Ο μόνος που προστατεύτηκε αντικειμενικά ήταν οι κρατικοί μηχανισμοί και οι μέθοδοί τους. Όχι μόνο οι ταρινοί.

Στην εντελώς εξοτομικευμένη στάση που κρατήθηκε απ' περισσότερους των κατηγορουμένων (παρά την επίφαση «συλλογικής εκπροσώπησης» του

Σύλινα σπαθιά Το να πάει ένας ιδιώτης, έστω και μεγαλοσχήμων, και να κλέψει τα ξύλινα σπαθιά ενός άλλου ιδιώτη, είναι κάτι που μπορεί να συμβεί. Και τότε ο δεύτερος θα κάνει μήνυση στον πρώτο, και το πράγμα θα πάει στα δικαστήρια. Και τα λοιπά και τα λοιπά. Κι αν ο μεγαλοσχήμων της υπόθεσης είναι ο κύριος Σωκράτης Κόκκαλης; Τότε...

Η εφημερίδα «ελευθεροτυπία» αφιέρωσε στις 25/10 το ένα εβδόμο της σελίδας νο 7 (σελίδας πολιτικού περιεχομένου) στην περιγραφή της πιο πάνω αδιαφόρης υπόθεσης. Μια μήνυση (εναντίον του Σωκράτη Κόκκαλη) για «υπεξαίρεση ξύλινων σπαθιών», ύστερα η απόσυρσή της, και τα λοιπά και τα λοιπά. Το κάπως εξασκημένο στην αντιανάγνωση μάτι θα σκάλανε ωστόσο σε δυο «περίεργα» σημεία του ρεπορτάζ. Πρώτον στη γενική αοριστία του, και δεύτερον στο ότι ενώ (κατά το ρεπορτάζ) η υπόθεση πήγαινε να κλείσει, κάποιος εισαγγελέας εφετών τσίτισε, και την κράτησε ανοικτή. Μα σε «ξύλινα σπαθιά» (για τα οποία στο κάτω κάτω ο «ιδιώτης» που τα έχασε είπε πως, τελικά, «δεν εκλάπησαν ποτέ») βρήκε να κολλήσει κοντζάμ εισαγγελέας;

Ο κύριος Χ. Μπότσαρης (δημοσιογράφος και όχι μόνο που εκπέμπει απ' τον p/s sky) έχει μια εντελώς διαφορετική άποψη για την υπόθεση. Ο «ιδιώτης» ήταν ελληνικής καταγωγής συνταγματάρχης του αρμενικού στρατού, των στρατιωτικών μυστικών υπηρεσιών ειδικότερα, και είχε στην κατοχή του απόρρητα έγγραφα, ίσως σχετικά με την κεντρική Ασία... Το σπίτι στο οποίο έμενε με νοίκι, στα βόρεια προάστεια, αγοράστηκε επί τούτου από το «ίδρυμα Κόκκαλη», το οποίο, εν τη απουσία του νοικάρη (που μάλλον αγνούσε την αλλαγή ιδιοκτησίας) έστειλε κάμποσους ένοπλους, που έκαναν

«πνεύματος της 17Ν» από τον πλέον μυστηριώδη μεταξύ τους) δυο τρεις κουβέντες χωρίς ιδεολογία και πόζες επώδησαν απ' τους δυο «μετανοημένους»: τον Κονδύλη και τον Τσελεντή. Εύκολα η δήθεν «σκληρή γραμμή» τους κατακεραύνωσε περίπου σαν «προδότες», κουκουλώνοντας το γεγονός πως δυο της «σκληρής γραμμής» είχαν είχαν βάλει την υπογραφή τους κάτω από την σύλληψη των περισσότερων, και πως ένας ακόμα παραδόθηκε σαν «από μηχανής θεός» την στιγμή που κάτι δεν πήγαινε καλά... Εν πάσει περιπτώσει το παζάρ της επιείκας εκ μέρους του κράτους είναι σωστό να χαρακτηριστεί με οποιονδήποτε αστηρό τρόπο. Μόνο που αυτό ήταν το πολύ όψιμο τέλος μιας πολύχρονης ήπτας και διάλυσης: και ήταν μια στάση που την κράτησαν κατ' αρχήν σχεδόν όλοι όσοι συνελήφθησαν - εξού και οι αρχικές ομολογίες.

Οι ιδεολογικοί μηχανισμοί του κράτους, μηχανισμοί με πολύ ευρύτερη λειτουργικότητα από τους κατασταλτικούς, δεν παρόντων τον μανιχαϊσμό «καλο - κακό» μόνο επειδή δέλουν να πείσουν τους πάντες για το «αληθινά καλό» και το «αληθινά κακό». Αλλά - κυρίως - επειδή ωφελούνται απ' την χρήση οποιουδήποτε στερεότυπου. Κιαν το κράτος οργανώνει ένα παραδειγματικό τελετουργικό σε τέτοιου είδους *πολιτικές δίκες* η έξοδος από δαύτο δεν είναι η εξίσου ιδεολογική «αντιστροφή» του «καλού» και του «κακού» - αυτή είναι η πλέον κοινότυπη, αναμενόμενη αντίδραση, αφορομένη ήδη στο σχέδιο του νικητή. Η ιδέα πως οι (παντοδύναμοι) αμερικάνοι ξόδεψαν χρόνο, χρήμα και υπαλλήλους τους για να βρουν μια χούφτα τυχαίους και άσχετους ανθρώπους, να τους «φορτώσουν» εικοσιπέντε χρόνια ένοπλης δράσης στην Ελλάδα, αδιαφορώντας πλήρως για το ό,τι (κατά συνέπεια) η «αληθινή 17Ν» κυκλοφοράει κάπου ελεύθερη και γελάει (με τα χάλια των αμερικάνων...) είναι τρομοκρατική η ίδια.

Αυτό είναι το λιγότερο που μπορεί να πει κανείς.

πολυήμερη κατάληψη στη βίλα κάνοντάς την φύλλο και φτερό μέχρι να βρουν τα κρυμμένα απόρρητα. Και να τα βουτήξουν. Αυτά τα ωραία - λέει ο κ. Μπότσαρης - έγιναν το 1997.

Υότερα το αρμενικό κράτος διαμαρτυρήθηκε εντονότατα στο ελληνικό, και ο «παθών» έκανε μήνυση στον κύριο Σωκράτη. Μάρτυρες υπέρ του (ο παθών) όρισε υψηλά προσώπα του αρμενικού κράτους, αλλά και κάποιον από τους γνωστούς οπλαρχηγούς του Αφγανιστάν (το οποίο τότε δεν ήταν ακόμα διεθνές θέμα).... Δυστυχώς (ίσως σε σχέση με την αξιολόγηση εκείνων των απορρητών, ίσως όχι...) τρεις απ' αυτούς τους μάρτυρες δολοφονήθηκαν μυστηριωδώς μεταξύ 2000 και 2002. Κι έτσι η υπόθεση πήρε το δρόμο για το ραφί. Ο παθών αναγκαστικά (;) απέσυρε την μήνυση και τα «κειμήλια δεν εκλάπησαν ποτέ» όπως τόνισε η καλή «ελευθεροτυπία».

Το θέμα (μας) βέβαια δεν είναι τί γίνεται στον σκοτεινό κόσμο των κατασκοπών. Ούτε η θέση του κυρίου Σωκράτη σ' αυτόν. Ούτε οι δουλειές και οι συμμαχίες του ελληνικού κράτους. Η α έπα πτεροέντα

εκπομπή ενός δημοσιοπράκτορα που αποκαλύπτει (για λόγους του προφανώς δεν έχουν σχέση με τον έρωτα για την αλήθεια) δύσκολα κρατικά κόλπα παραινεί «μυστιοτορηματική» για να είναι εντελώς κατασκευασμένη. Το θέμα είναι λοιπόν ότι αφού για «εθνικούς λόγους» η ιστορία πνίγηκε γενικά, γιατί μία εφημερίδα σέρβιρε το παραμύθι των «ξύλινων σπαθιών»; Είναι κάποιο «κωδικοποιημένο σήμα» προς άγνωστους παραλήπτες; Κάτι άλλο; Τελικά τί παράπλευρες δουλειές κάνει η (συμπερόντων και Βαρδινογιάννη) «ελευθεροτυπία»;

Οι αντιαναγνώστες ας σημειώσουν τα ερωτήματα. Μπορεί κάποτε να απαντηθούν.

(Υ.Γ. Μια άλλη εφημερίδα, η - συμπερόντων Αλαφούζου - «καθημερινή» έχει αναλάβει εργολαβικά την διοχέτευση στοιχείων για το καγκεμπίτικο παρελθόν (δεκαετία του '80) του Σ. Κόκκαλη. Εννοείται πως δεν έχει η εφημερίδα - διαθέσιμα - στοιχεία για την συνεργασία του ατόμου με την CIA στη δεκαετία του '90....

Άλλη αντιαναγνωστική απορία λοιπόν: προς τί ο έρμεσος εκβιασμός με αυτές τις ετεροχρονισμένες αποκαλύψεις; *Κάνει νερά;*

Μπορεί να πει κανείς πως από την στιγμή που αποκαλύφθηκε η περίπτωση του Κρυστάλλη, απ' την στιγμή δηλαδή που έγινε καθαρό πως το ίδιο το κράτος μπορεί να πραγματοποιεί «βίαιες επαναστατικές ενέργειες» και να τις «καλύπτει με επαναστατική φρασεολογία» για δικούς του λόγους, ο Ε.Λ.Α., πολύ περισσότερο από την «αδιάρροχη» (...) 17Ν, θα έπρεπε να βρεθεί σε κρίση μεθοδολογίας και στρατηγικής. Ήταν το 1985 και όχι το 1995 (σε συνδυασμό με την από πολλές απόψεις ύποπτη και ουσιαστικά ανεξιχνίαστη ενέδρα και δολοφονία του Χρήστου Τσουτσουβή) η στιγμή που θα έπρεπε ο Ε.Λ.Α. να κάνει μια γενναία επανεκτίμηση των πραγματικών δεδομένων της συνωμοτικής βίαιης δράσης. Πολύ περισσότερο που οι πρακτικές που προπαγάνδιζε η οργάνωση απ' το ξεκίνημά της είχαν μείνει ορφανές από εκείνα τα κοινωνικά υποκείμενα στα οποία αναφερόταν η ακροαριστερή ιδεολογία της. Η συνείδηση της ιστορίας θα συμβούλευε το 1985 πως ο κύκλος του Ε.Λ.Α. έχει κλείσει.

Όμως αυτή η γενναία επανεκτίμηση δεν έγινε. Οι ακροαριστερές ιδεολογικές αγκυλώσεις έχουν αποδειχθεί άλλωστε πανίσχυρες και στις νόμιμες εκφάνσεις του αριστερισμού· και θα έπταρχνε κανείς εγκυκλοπαίδεια του «τι να μην κάνετε» αν μάζευε το σύνολο των επιλογών της άκρας αριστεράς τα τελευταία 15 χρόνια! Έτσι η υπογραφή Ε.Λ.Α. άρχισε να μοιάζει όλο και περισσότερο με εκείνο το είδος της ανεξάρτητης (από οποιαδήποτε σημαντική κοινωνική κίνηση) «σταθεράς» που αντιπροσώπευε ήδη η 17Ν. Με πολύ μικρότερο βεληνικές βέβαια, και πολύ μικρότερο μύθο. Κατά κάποιον τρόπο ο Ε.Λ.Α. (και ακόμα περισσότερο η «1η Μάη» που κάποις στιγμή συγχωνεύτηκε μ' αυτόν) έγινε ένα κακέκτυπο της «μιαμής 17Ν». Σε «διάλογο» (ή τί;) μ' αυτήν. Δεν μπορούμε να ξέρουμε πως «βίωσαν» τα όποια *ιστορικά* μέλη του Ε.Λ.Α., στο δεύτερο μισό της δεκαετίας του '80, την ουσιαστική μετατόπιση της θέσης της οργάνωσης - αλλά ξέρουμε πως αυτή υπήρξε: από ένα, κι όχι κατ' ανάγκην το σημαντικότερο, τμήμα της γενικότερης πολιτικής και κοινωνικής αντικαθεστωτικής δράσης ο Ε.Λ.Α. βρέθηκε να εκφράζει κι αυτός (στο μέτρο των δυνατοτήτων του) την «γραμμή που είναι στην άκρη της κήνης» - και τέλος.

Βέβαια, κοιτώντας αναδρομικά την ιστορία, μπορεί να υποθέσει κανείς πως μια τέτοιου είδους *εκτροπή* προς τον *μιλταρισμό* και το *θεάμα* του ήταν (μετά το '85) η δεύτερη που συνέβαινε στον Ε.Λ.Α. Ενδεχομένως κάτι τέτοιο να συνέβη πρώτη φορά στα τέλη της δεκαετίας του '70 ή στις αρχές της δεκαετίας του '80, όταν μια σειρά κοινωνικοί και ιδεολογικοί παράγοντες έδωσαν ώθηση (ή αίγλη) στην φιγούρα του *πιστολά*, πολιτικού ή ποινικού.... Αλλά από το '85 και μετά αυτή η εκτροπή ήταν οριστική. Ένας μονόδρομος αποδεδειγμένα βεβαρυμένος κιόλας από την σκιά του κράτους. Διαβρωμένος, ας το πούμε κι αυτό, από μια λιγότερο ή περισσότερο ατομικιστική, ιδιοκτησιακή κουλτούρα εξτρεμισμού (μέσα ή έξω από εισαγωγικά, αυτό είναι άλλη κουβέντα...) που ήταν κιόλας σπάντα τμημάτων της ελληνικής κοινωνίας.

Εν πάσει περιπτώσει, όντας μακριά από το να κάνουμε εδώ μια συνεκτική κριτική αποτίμηση της ένοπλης πάλης (και των αδιεξόδων της) στην Ελλάδα, πρέπει να τονίσουμε τουλάχιστον αυτό: *άλλο η 17 Νοέμβρη, άλλο ο Ε.Λ.Α.* Αν και δεν είναι καθόλου απίθανο (το αντίθετο μάλιστα...) πως πολλά απ' τα κατά καιρούς μέλη του βρέθηκαν τα τελευταία 2 ή 3 χρόνια στην ίδια δίνη ατομικού ξεπεσμού όπως και στην περίπτωση της 17Ν, έχει μεγάλη σημασία να ξέρουμε πως αυτά που *μοιάζουν* (idia (ένοπλη πάλη και το ένα και το άλλο) *δεν υπήρξαν* ίδια στην αρχική ιστορική τους διαδρομή. Και δεν ήταν φιλολογική η διαφορά.

Τως, τελικά, επειδή «άλλο η 17Ν άλλο ο Ε.Λ.Α.», οι ταρινοί 5 κατηγορούμενοι για συμμετοχή στον δεύτερο, θα δικαστούν εκτός περιβάλλοντος *εντατικής εξαγωγής ιδεολογικής υπεραξίας* - από εχθρούς και φίλους... Και δεν μπορούμε παρά να σημειώσουμε την ως τώρα αξιοπρεπή στάση σωτικής και διακριτικότητας της προφυλακισμένης Ε. Αθανασάκη. Όπως και εκείνην του Χρ. Τσιγαρίδα που, παρά την έλλειψη σοβαρών σε βάρος του στοιχείων, ανέλαβε την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής του στον Ε.Λ.Α. ως το 1990.

Πέραν αυτών την αληθινή ιστορία (όχι εκείνην που γράφει η αστυνομία και οι φίλοι της) φαίνεται πως είμαστε καταδικασμένοι να μην την μάθουμε ποτέ.

Μια συμφωνία που θα αρχίσει να εφαρμόζεται το 2009 έχει άφθονο χρόνο να κουβεντιαστεί... Εκείνο που βιάζει και δεν μπορεί να περιμένει είναι το αντίθετο: η ρήξη μεταξύ αυτών που κουβεντιάζουν και η δημιουργία συμμαχιών και αντιπαλοτήτων μεταξύ τους.

Κάπως έτσι το περιβόητο «ευρωπαϊκό σύνταγμα» κέρδισε μερικά λεπτά δημοσιότητας στην τελευταία ευρωσύννοδο στις Βρυξέλες. Ήταν μια ακόμα στην αλυσίδα των βαρετών συναντήσεων των πολιτικών αφεντικών της ευρώπης. Όπου όλοι πρέπει (για πόσο ακόμα;) να συμμετάσχουν στην παράσταση των «διαπραγματεύσεων», ενώ ξέρουν πως όλο και λιγότερα είναι διαπραγματεύσιμα. Τυπικός οικοδεσπότης ήταν ο μηντοκαβαλιέρε Μπερλουσκόνι. Για να περάσει η ώρα έλεγε σιχαμερά ανέκδοτα στους υπόλοιπους αρχηγούς κρατών - μερικοί ευχαρίστως θα τον κοπάναγαν. Μιας και το «κλίμα» ήταν τόσο ευχάριστο ο Μπερλουσκόνι κατάργησε και το εθιμοτυπικό δείπνο εργασίας: «άμα πεινάτε έχει φαγητό μέσα» τους είπε. Ούτε αναμνηστικές φωτογραφίες... Ας το να πάει...

Αυτές οι χαριτωμένες λεπτομέρειες μιας «αποτυχημένης» συνάντησης των ευρωηγετών είναι πιο χαρακτηριστικές απ' την ίδια την «αποτυχία». Γιατί στην πραγματικότητα η «αποτυχία» είναι για να πουληθεί στους υπηκόους: η πρόσδος της ε.ε. έχει προβλήματα... φταίνε αυτοί... φταίνε οι άλλοι... Για τα ίδια τα αφεντικά το χρονοδιάγραμμα πάει καλά. «Αν η ευρώπη των 25 αποτύχει τί θα απομείνει στη γαλλία;» είχε αναρωτηθεί μεγαλόφωνα στις αρχές νοέμβρη ο γάλλος πρωθυπουργός. Ρητορική η ερώτηση, την απάντηση έδωσε μόνος του: «η πρωτοβουλία για μια στενή προσέγγιση με τη γερμανία». Σωστά. Άλλωστε σ' αυτήν την στενή προσέγγιση το γαλλικό κράτος (ελπίζει πως) έχει να καταθέσει κάτι πολύτιμο: τα πυρηνικά του. Μαζί με το (α! με τι ευκολία συμπίπτουν οι γνώμες!!!) νέο πυρηνικό δόγμα του. Αυτό της προληπτικής επίθεσης. Γιατί (όπως είπε με άλλη αφορμή ο Ζαν Πιέρ Ραφαρέν) «το δόγμα που κυβερνά τις πυρηνικές δυνάμεις εξελίσσεται ταυτόχρονα με το περιβάλλον και την ανάλυση των απειλών». Σωστό, το καταλάβαμε κι αυτό με την ανάλυση. Απλά ας σταματήσουν οι δημαγωγοί να ονομάζουν αυτήν την προοπτική «ευρώπη δύο ταχυτήτων». Ας την ονομάσουν με το αληθινό της όνομα: ευρώπη δύο στρατοπέδων. Δύο νέων στρατοπέδων.

Η περιβόητη συνάντηση στις Βρυξέλες έγινε 12 με 14 δεκέμβρη. Ακριβώς δύο ημέρες πριν είχε γίνει μια άλλη συνάντηση, πολύ πιο σοβαρή, πολύ πιο παραγωγική, για τα αποτελέσματα της οποίας δεν ειπώθηκε κιχ. Ο ρώσος υπουργός εξωτερικών Ιγκόρ Ιβάνοφ πήγε στο Βερολίνο στις 10 και 11 του ίδιου μήνα. Για να προχωρήσει με τον γερμανό όμοίό του Γιόσκα Φίσερ στον λεπτομερέστερο σχεδιασμό και την εφαρμογή των συμφωνηθέντων μεταξύ Σρέντερ και Πούτιν στη συνάντηση στο Αικατερίνεμπουργκ (7,8/10/03). Ειδικά για την συνεργασία των δύο κρατών σε ζητήματα ασφάλειας, αντιμετώπισης της διεθνούς τρομοκρατίας και μη διάδοσης των όπλων μαζικής καταστροφής... Καταλαβαίνετε, υποθέτουμε, την αργκό: με αυτόν τον τρόπο περιγράφεται σήμερα η στρατιωτική συνεργασία.

Και για να μην υπάρχει καμμία αμφιβολία, στις αρχές δεκεμβρη ο ρωσικός στρατός ανακοίνωσε περιχαρής ότι είναι έτοιμος πλέον να προσγειώσει τα μεταγωγικά του στο Βερολίνο ή οπουδήποτε αλλού χρειαστεί στη γερμανία... για να μεταφέρει γερμανικό στρατό και όπλα στο αφγανιστάν... όπως συμφώνησαν οι Πούτιν και Σρέντερ.

Γι' όλα αυτά λοιπόν μουγκαμάρα των δαινόνιων ρεπόρτερ - στην Ελλάδα αλλά όχι μόνο. Για την «αποτυχία» να συμφωνηθεί το ευρωσύνταγμα λόγω των εμμονών πολωνίας και ισπανίας πολλά λόγια. Και γλαφυρά.

Η περίοδος, μέσα στον σκόσιμο δόρυβο και στις ακόμα πιο σκόπιμες σιωπές, είναι ιδιαίτερα έντονη και δυσοίωνη σε γεγονότα. Οι κυβερνήτες των ηπα, ειδικά ο υπουργός άμυνας Ράμφελντ, ζήτησε (με καθόλου διπλωματικό τρόπο, δηλαδή: γρυλίζοντας) από την ρωσία να αποσύρει τον στρατό της από την γεωργία και την молдаβία... γιατί οι ηπα σκοπεύουν να προωθήσουν τον δικό τους εκεί γύρω. Για την ακρίβεια ο αμερικανικός στρατός σκοπεύει να αφήσει το όχι και τόσο φιλόξενο πια γερμανικό έδαφος, και να αναπτυχθεί στην γραμμή πολωνία - ρουμανία - βουλγαρία. Γιατί (λένε κοροϊδεύοντας τον κόσμο, όχι όμως τους αντιπάλους τους οι αμερικάνοι) «οι νέες εστίες απειλών και η διεθνής τρομοκρατία επιβάλλουν αναδιάταξη των δυνάμεων του νατο προς την κεντρική ασία και την μέση ανατολή». Πράγματι, το πολωνικό έδαφος είναι κοντύτερα στην μέση ανατολή απ' το γερμανικό... Όσο για το βουλγαρικό έδαφος; Φάτσα.. στο αφγανιστάν...

Η έννοια «ευρύτερη μέση ανατολή», την οποία για πρώτη φορά ανέφερε προ καιρού στις Βρυξέλες ο αμερικανός υφυπεξ Γκρόσμαν.... αργά ή γρήγορα θα βρεθεί στα χείλη όλου του κόσμου. Γιατί γύρω απ' αυτήν κτίζεται ταχύτατα και συστηματικά η νέα ευρωατλαντική δομή ασφαλείας με αδιαφιλονίκητο πρωταγωνιστή το νατο... Αυτό το έγραφε στα μέσα νοέμβρη κάποιος από τους «καλά πληροφορημένους» έλληνες δημοσιογράφους. Ευρύτερη: σα να λέμε;

Η απόλυση του γεωργιανού προέδρου Σεβερντνάντζε, μόλις άρχισε να αλλάζει στρατόπεδο (μόλις άρχισε να θεωρεί συμπεροτέρα την συμμαχία με την ρωσία) ακολούθησε το μοτίβο «ανατροπή Μιλόσεβιτς». Ίσα για να θυμούνται οι έλληνες φίλοι του πόσο «αντιαμερικάνος» ήταν ο τελευταίος πριν ανατραπεί...

Αλλά το γεωργιανό έδαφος είναι χαμένο για τους αγγλοσάξονες αν δεν έχει στην πλάτη του την συμμαχική υποστήριξη του τουρκικού κράτους.

Γεωργιανοί συγκεντρωμένοι έξω από το κοινοβούλιο περιμένουν την παραίτηση Σεβερντνάντζε. Ένας βαρέθηκε...

Η ρωσία του Πούτιν δεν έκατσε φυσικά με σταυρωμένα χέρια. Οι ημιανεξάρτητοι φύλαρχοι της νότιας οσετίας, της αμπχαζίας και της ατζαρίας (στην τελευταία είναι εγκατεστημένος ο ρωσικός στρατός) δηλώνουν σύμμαχοι της ρωσίας... Και θα ήθελαν και κάτι παραπάνω από λόγια.

Παρατηρήθηκε πως στο γειτονικό αζερμπαϊτζάν οι εκλογές ήταν το ίδιο αν όχι περισσότερο νοθευμένες με εκείνες στη γεωργία - παρόλα αυτά ούτε η αντιπολίτευση αγανάκτησε ιδιαίτερα ούτε το αμερικανικό κράτος. Εξηγήθηκε πως αυτό οφείλεται στον σταθερό προσανατολισμό του διάδοχου προέδρου του αζερμπαϊτζάν, του υιού Αλίγιεφ.

Εκείνο που παραλήφθηκε να τονιστεί είναι το ποιός ήταν ο πρώτος διεθνώς αξιωματούχος που επισκέφτηκε τον νικητή για να τον συγχαρεί. Ήταν ο Έλληνας υφυπουργός εξωτερικών Γ. Μαγκρίωτης! Ο οποίος μετέφερε και γραπτά χαιρετίσματα προς τον Αλίγιεφ των Στεφανόπουλου, Σημίτη, Παπαντρέου...

Εξωτερική πολιτική με ορίζοντες, όχι αστεία.

Το τουρκοκυπριακό κράτος της βόρειας κύπρου γίνεται όλο και λιγότερο «ψευδός» στα μάτια των ελλήνων και των ελληνοκυπρίων. Αυτό επιβάλει άλλωστε ο καλός εννοούμενος ρεαλισμός.

Οι τελευταίες βουλευτικές εκλογές, όχι μόνο δεν ήταν «ψευδός» αλλά συγκέντρωσαν επάνω τους όλο εκείνο το ενδιαφέρον και τον σχολιασμό που ταιριάζει σε αυθεντικά πολιτικά γεγονότα. Ο πρόεδρος του νότιου ελληνοκυπριακού κράτους έκανε στην αρχή τον ευγενικά ζόρικο - όπως ταιριάζει στη θέση του άλλωστε - δηλώνοντας ότι δεν θα στείλει παρατηρητές, γιατί... (ψευδός).

Αλλά αμέσως μετά γλύκανε την γνώμη του χαιρετίζοντας την επιτυχία της αντιπολίτευσης, που δείχνει ότι και οι τουρκοκύπριοι θέλουν ευρώπη, και λύση σύμφωνα με το σχέδιο Ανάν, και τα λοιπά (όχι ψευδός).

Αν πρέπει να αναγνωρίσει κανείς κάτι τόσο στους απερχόμενους σοσιαλδημοκράτες όσο και στο σύνολο του πολιτικού προσωπικού του ελληνικού κράτους, από τους ακροδεξιούς μέχρι τους ακροαριστερούς, είναι η ψυχραιμία με την οποία προσαρμόζονται στα πραγματικά δεδομένα των «εθνικών προβλημάτων» τους. Μπορεί στα λόγια να γκρινιάζουν λίγο (το μαράζι είναι εθνικό χαρακτηριστικό εξάλλου) αλλά ως εκεί.

Ακόμα και οι καθ' ύλην αρμόδιοι για την υποτιθέμενη «εθνική προδοσία της κύπρου», οι της 17Ν, κουβέντα. Ρεαλισμός! Στα δύσκολα χρειάζεται!

Εκπαίδευση ιρακινών ταγματασφαλιτών. Λέγεται ότι οι εκπαιδευτές τους ανήκουν σε ιδιωτικούς στρατούς που πληρώνονται κατ' αποκοπήν...

Μπορεί τότε να καταλάβει κανείς την σημασία που έχουν σ' αυτό το (σχεδιαζόμενο) αμερικανοαγγλικό τόξο απ' την Βαλτική ως τον Περσικό φτωχές πλην τίμιες τοποθεσίες σαν τη νότια βαλκανική... το αιγαίο... την τουρκία... την κύπρο... την συρία... Κι αν το καταλαβαίνει αυτό, θα καταλαβαίνει επίσης την «αξία» που αποκτούν τα συγκεκριμένα κρατικά οικόπεδα - με - θέα...

Αίφνης, για παράδειγμα, η τουρκική επικράτεια κτυπήθηκε (και μάλιστα δυο φορές) από «τρομοκρατικές επιθέσεις». Αυτών των αλιτήριων δουλειά, του δικτύου. Της αλ Κάιντα. Ή μήπως όχι;

Στις σελίδες 9 και 10 θα διαβάσετε μια άλλη προσέγγιση επί θεμάτων σχετικών με εβραϊκές συναγωγές. Εν πάσει περιπτώσει, επειδή η «συνωμοτική αντίληψη» για την ιστορία είναι ξεπερασμένη, το τουρκικό κράτος έκανε το θαύμα του. Και βρήκε την ταυτότητα δύο (από τους νεκρούς) καμικάζι των επιθέσεων. Πώς τους βρήκε; Με τον πλέον επιστημονικό διεθνώς τρόπο: από το DNA τους. Μάλιστα: το τουρκικό κράτος έκανε κάτι ασύλληπτο. Βρήκε την ταυτότητα νεκρών από το γενετικό τους υλικό, χωρίς να έχει με κάτι να το συγκρίνει! (Ας πούμε μια βάση γενετικών δεδομένων των 50 εκατομμυρίων πολιτών του...)

Ας είναι. Το τουρκικό κράτος κατέφυγε σ' αυτό το επιστημονικό θαύμα για «να είναι σίγουρο» ότι οι δράστες των επιθέσεων στην Ισταμπούλ ήταν ντόπιοι, και όχι εισαγωγής. Ή μπορεί να το ήξερε από πριν.... Ή μπορεί να το κατάλαβε μετά.... Η...

Το μόνο κακό (αν μπορεί να το θέσει κανείς έτσι) είναι πως σε μια άλλη μεριά του κόσμου που έγιναν ως πριν το καλοκαίρι κάμποσες βομβιστικές επιθέσεις με την ίδια τεχνολογία όπως εκείνες στην τουρκία (νιτρική αμμωνία...), στην ινδονησία συγκεκριμένα, έσκασε μία απ' τις πολλές μέσα σε ένα ξενοδοχείο. Όταν η τοπική αστυνομία έτρεξε στο εκρηκτικό δωμάτιο ανακάλυψε μέσα σε τσουβάλια νιτρικής αμμωνίας τραυματισμένο όχι έναν φανατικό ισλαμισμό αλλά έναν αμερικάνο. Μόνο να τον ανακαλύψει πρόλαβε, γιατί γρήγορα ο τραυματίας επίδοξος βομβιστής (ή προμηθευτής ίσως) απήχθη από ειδικά αμερικανικά κομάντα που έπευσαν. Αυτό είναι το κακό λέμε: ότι «τρομοκρατικές επιθέσεις» στο ψαχνό σχεδιάζουν και προωθούν πολλοί και διάφοροι την σήμερον ημέρα.

Αλλά πάλι όλα αυτά στην Ισταμπούλ μπορεί να μην έχουν καμμία σχέση με ορισμένους (διαφαινόμενους) δισταγμούς του τουρκικού κράτους σχετικά με τα διαδραματιζόμενα στα προς τον Καύκασο σύνορά του....

Πολλοί σχεδιάζουν και προωθούν «τρομοκρατικές επιθέσεις» στο ψαχνό, εναντίον αόπλων, κι αυτό πρέπει να γίνει γρήγορα αντιληπτό. Η εύκολη λύση ως προς τους δράστες (το δίκτυο της αλ Κάιντα... ή, για την ρωσία, οι τσετσένοι) έχει ξεφτίσει από την χρήση. Ο φόβος, όμως, όχι. Αντίθετα ο φόβος και τα παράγωγά του δουλεύονται και αυξάνουν κανονικά. Ας μην φανεί παράξενο που καμμία «αλ Κάιντα» δεν κερδίζει τίποτα απ' αυτό...

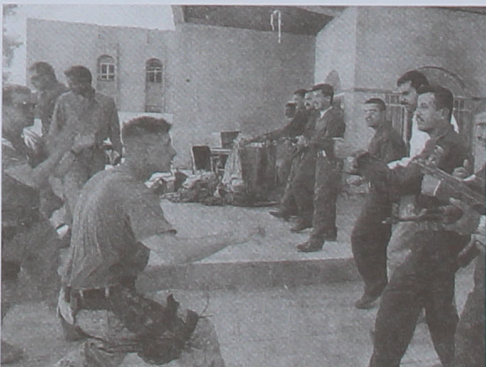
Μιλώντας στον λαό του μέσω τηλεόρασης στις αρχές του νοέμβρη, ο αμερικανός πρόεδρος τον προετοίμασε για την «πολύχρονη προσήλωση» που θα δείξουν οι ηπα (ο στρατός τους ας πούμε) στην μέση ανατολή. Δεν διευκρίνισε αν εννοούσε την ευρύτερη (αυτή που όπως είδαμε φτάνει έως τον αρκτικό κύκλο) ή την στενότερη. Διευκρίνισε όμως ότι η συρία έχει δικτατορία και το ιράν ένα καθεστώς με ελάχιστη νομιμοποίηση. Αυτά, σαν μαθήματα πολιτικής γεωγραφίας για αρχάριους.

Έκανε και ένα μικρό μάθημα ιστορίας όμως ο αμερικανός πρόεδρος. Είπε ότι όλα αυτά τα δυστυχημένα μέρη θα βρουν, με την αμερικανική βοήθεια, τον δρόμο τους προς την δημοκρατία και την ελευθερία «όπως η Ελλάδα το 1947». Έτσι ακριβώς το είπε: «όπως η Ελλάδα το 1947».

Και επειδή οι σύμβουλοι ενός αμερικανού προέδρου δεν μπορεί να κάνουν λάθος σε τέτοια απλά πράγματα (όπως το να βρουν ένα κοντινό παράδειγμα για την περίπτωση) η αναφορά στον ελληνικό δρόμο προς την δημοκρατία και την ελευθερία του 1947 ένα πράγμα μπορεί να σημαίνει: μέσω εμφυλίου, και τρομοκρατίας για τρεις δεκαετίες - και βλέπουμε.

Αυτό είναι ένα ολοφάνερο σχέδιο: ο αγγλοσαξονικός στρατός και οι σύμμαχοί του θα φύγουν από το ιράκ, όταν εξασφαλίσουν δύο πράγματα: τις βάσεις που δέλουν, και έναν εμφύλιο να απασχολούνται οι ντόπιοι γύρω γύρω. Όμως εδώ είναι πιθανό πως οι σύμβουλοι του αμερικανού προέδρου (και ο ίδιος) κάνουν δύο λάθη. Πρώτον υπολογίζουν χωρίς τον ξενοδόχο - τους ίδιους τους ιρακινούς. Και δεύτερον υπολογίζουν χωρίς την «Γιάλτα» που αναλογεί στην περίπτωση.

Χωρίς αυτά τα δύο στην αλληλοεξάρτησή τους το ελληνικό παράδειγμα δεν ταιριάζει - παρά την τιμή που κάνει ο Μπους στα ελληνικά αφεντικά των δεκαετιών του '50, του '60 και

του '70 να τα αναφέρει σαν φάρους της δημοκρατίας. Μπορεί, αντί αυτού, να μελετήσει το παράδειγμα του ίδιου του ιράκ: πόσοι πήγαν για να μείνουν κι έφυγαν...

Με έναν δυνατόν αέρα η άμμος σκεπάζει πολλούς.

Λεπτοδείκτες

Πέντε έξη ήταν εκείνοι, με τις γλώσσες να κρέμονται έξω, σα σφαχτάρια σε επαρχιακό κρεοπωλείο, και τα δάχτυλα των ποδιών να χάσκουν από τα ξηλωμένα τους παπούτσια σα γριές γελαστές πουτάνες, τα μέτωπά τους γυάλιζαν από τους ιδρώτες και τα χέρια τους ήταν βρώμικα, γεμάτα κακοφορμισμένες πληγές, πιστοί στρατιώτες στις λεγεώνες μιας αρρώστιας άγνωστης και τρομακτικής, τα κορμιά τους είχαν ένα ακαθόριστο σχήμα σαν πίνακας ντανταϊστών, αμφιταλαντευόντουσαν πότε μπρος και πότε πίσω, σα να δίσταζαν ν' αποφασίσουν αν θα καταρρεύσουν ή θα πάρουν τη λάγνα στάση των αγαλμάτων μιας άλλης ένδοξης εποχής, έτσι έδειχναν, κι από κοντά έμοιαζαν ν' ακολουθούν και τα μυαλά τους, σταγόνες φαιάς ουσίας που κρέμονταν από μια τετωμένη χορδή, χωρίς ν' αποφασίσουν αν θ' αφεδούν στο κενό ή αν θα παρέμεναν εκεί κρεμασμένες, εκκρεμείς, μια απόφαση έπρεπε να πάρουν, μετά από χρόνια ολόκληρα ανελέητης καταδίωξης, ατέρμονου κυνηγητού, κάπου στο βάθος ξεπρόβαλλε αμείλικτο το τέλος του δρόμου, είχε έρθει η στιγμή που θα τέλειωνε με τον ένα ή άλλο τρόπο αυτό το κακόγουστο αστείο, γιατί για πόσο ακόμη θα μπορούσε να κρατήσει άραγε αυτό το μαρτύριο (;), εκείνος να τους καταδιώκει, κι εκείνοι να προσπαθούν συνεχώς να του ξεφύγουν, πότε ξεγελώντας τον, πότε με το να κρύβονται στα πιο απίθανα μέρη, κι άλλοτε με το να καταφεύγουν στις πιο παράδοξες μεταμφιέσεις, γνώριζαν φυσικά από καιρό πως κάποτε θα αναγκάζοντουσαν να τον συναντήσουν, μα όταν ήρθε εκείνη η στιγμή, σα να μην το είχαν ξανασκεφτεί ποτέ στη ζωή τους, δέιλιασαν, τρώμαξαν, έστρεψαν το βλέμμα τους αλλού, και κάπως έτσι συναντήθηκαν οι ματιές τους, και βρέθηκαν όλα αυτά τα χρόνια να διαβαίνουν τους δρόμους, μέρα και νύχτα αντάμα, κάνοντας τα πάντα για να ξερκίσουν αυτόν, γιατί είναι αλήθεια πως ποτέ τους δεν κατάφεραν να συμπιλωθούν με την ιδέα του αναπόφευκτου ερχομού του, όταν ήταν ακόμη νέοι, κανείς δε συζήταγε γι' αυτόν, όλοι υποκρίνονταν πως αγνοούσαν ακόμη και την ύπαρξή του, μέσα σ' αυτό το μυθικό κόσμο ανδρώ-

θηκαν, της αιώνιας νεότητας και της αθανασίας, δεν ήταν δικό τους το ατόπημα, μια ολόκληρη εποχή ήταν που έκανε τα στραβά μάτια, κι εκείνοι δεν τόλμησαν ποτέ τους να είναι κάτι το ξεχωριστό, τους τρώμαξε η σκέψη να πάνε κόντρα στο ρεύμα, ενάντια στο πνεύμα της εποχής, αυτή την αμαρτία εδώ και χρόνια πλήρωναν, όπως και χιλιάδες, εκατομύρια άλλοι, εδώ, εκεί, παντού, κυνηγημένοι, με τα πρόσωπα παραμορφωμένα από την αγωνία, σε χωριά, πόλεις και κωμοπόλεις παρόμοιες μ' αυτήν, το ίδιο παρατημένες, εγκαταλειμένες, ξεχασμένες από θεούς και δαίμονες, πόλεις φαντάσματα στις οποίες κυκλοφορούσαν μόνο σκιές, που ο μόνος λόγος ύπαρξης τους, η μόνη αιτία για να ζουν (αν αυτό μπορούσε να χαρακτηριστεί ζωή), ήταν για ν' αποφύγουν το μοιραίο, πόλεις σαν κι αυτή που εκείνοι τώρα στέκονταν, με τα σπίτια ερειπωμένα, τα δημόσια κτίρια μισογκρεμισμένα και τις εκκλησίες με τα καμπαναριά ορμητήρια άγνωστων πουλιών που όλοι για χρόνια πίστευαν πως έχουν εκλείψει, κάμποσα μέτρα μπροστά από μια τέτοια εκκλησία στέκονταν τώρα κι αυτοί, σιωπηλοί, αμίλητοι, με τις γλώσσες δεμένες κόμπο, δεν ακουγόταν ο παραμικρός ήχος, μέχρι που η φωνή του νεότερου απ' όλους (αν και ήταν στ' αλήθεια δύσκολο να διακρίνει κανείς την πραγματική τους ηλικία), έσκισε σαν βέλος τον αέρα, «αδέφια, φώναξε, το βρήκα, επιτέλους θα γλιτώσουμε, τσάμπα παίρναμε τους δρόμους, άδικα περιπλανιόμαστε σαν τις άδικες κατάρες», βλέποντας τα πρόσωπα των άλλων σαστισμένα, αναδάρρησε, και βρήκε κουράγιο να συνεχίσει ουρλιάζοντας τώρα πια, παρότι ήταν εμφανώς στα όρια της εξάντλησης, «αδέφια, συνέχισε, κοιτάξτε το ρολόι, εκεί βρίσκεται η σωτηρία μας, αρκεί μόνο ν' ανεβούμε πάνω, και να κρεμαστούμε από τους δείκτες, ελάτε λοιπόν, τί περιμένετε;» είπε, κι άρχισε να τρέχει αλαφιασμένος κατά κει, ούτε που πρόλαβε ν' ακούσει το γέρο σύντροφό του με τη μακριά γενειάδα, ούτε που σκέφτηκε να διαβάσει τις λέξεις που διαγράφονταν στα χείλη του, «ο δόλιος τρελάθηκε ολότελα, πάει να συναντήσει αυτό από το οποίο πάσχιζε να γλιτώσει, και μάλιστα να φοράει το πιο αποκρουστικό του πρόσωπο», ψιθύρισε κι αυτός ήταν ο τελευταίος ήχος, ο στερνός θόρυβος που πλανήθηκε στον αέρα, πριν ακουστεί εκείνο το χαρακτηριστικό σφύριγμα κι ύστερα εκείνος ο ακόμη πιο χαρακτηριστικός γδούπος κεφαλιού που πέφτει...

Συνεχίζουν να μετρούν νεκρούς στα εργοτάξια των ολυμπιακών έργων. Όσο τρέχουν οι ημερομηνίες τόσο εντείνονται οι «ρυθμοί» δουλειάς...

Τελευταίος δολοφονημένος ο 51χρονος Dalip Doca - στα έργα του ολυμπιακού σταδίου. Στις 16/12.

Τα εργοτάξια βράζουν. Δεν είναι μόνο οι δολοφονίες - «εργατικά ατυχήματα». Αυτές μάλλον ξεχυλίζουν το ποτήρι. Είναι η συνολική ένταση της δουλειάς. Είναι τα κόλπα των εργολάβων, που τρώνε λεφτά (ή ένσημα) από τους μεν για να δίνουν πριμ στους δε. Είναι το γεγονός πως όσο πλησιάζει το τέλος των έργων πολλοί (από τους κατά πλειοψηφία μετανάστες) εργάτες αισθάνονται πως δεν υπάρξει «αύριο» γι' αυτούς, και ότι με τον έναν ή τον άλλο τρόπο θα τους διώξουν από εδώ. Είναι ακόμα η συσσωρευμένη συνείδηση ότι από την δουλειά τους, εδώ και δέκα χρόνια, «φτιάχτηκε η Ελλάδα» - κι αυτοί μαζεύουν κλωτσιές στ' αρχίδια, δυο μέτρα χώμα, ή - το χειρότερο, κάποιο σακάτεμα για όλη τους την ζωή. Είναι τα κόλπα του ελληνικού κράτους με τις προϋποθέσεις για νόμιμη άδεια εργασίας: έφτασε να ζητάει 300 ένσημα το χρόνο!

Τα κόμματα (της εργατικής τάξης...) και τα αντίστοιχα συνδικάτα, χαρτζιλικωμένα πλουσιοπάροχα από τους εργολάβους, πιστά σκυλιά στην εθνική ενότητα και την μεγάλη ιδέα των ολυμπιακών αγώνων προσπαθούν να κρατάνε το καπάκι γερά πάνω στο καζάνι. Τα μήντια - φυσικά - πουλάνε φτηνό ανθρωπισμό όταν αναγκάζονται να πιάσουν το θέμα.

Αυτό το πολυεθνικό προλεταριάτο μαζεύει πίκρα και μίσος. Και μαζεύει, και μαζεύει, και μαζεύει. Αν τα εκσφενδονίσει, χίλιοι διαόλοι δεν θα μπορούν να τα μαζέψουν.